

Lincorn Diary I

ลินคอล์น ไดอะรี

ภาคพิเศษของ เซวิน่า มหานครแห่งมนตรา

STORY : ภัคจิรา / ART : Othila

1

เด็กผู้ชายกับด็อกกี้

โบกี้พิเศษของรถไฟจากเมืองฟาทูรา เมืองหลวงของบาซิลล่า¹ ไปยังสถานีสถานหยุดตกอยู่ในความเงียบตั้งแต่ขบวนรถเคลื่อนออกจากสถานี แรบบี้² น้อยชนสีชมพูในชุดพนักงานต้อนรับประจำโบกี้ทั้งสองตัวมองหน้ากันอย่างเป็นกังวล เพราะพวกเขาได้รับรายงานมาว่า โบกี้พิเศษของรถไฟรอบบ่ายสองโมงครึ่งต้องต้อนรับคนใหญ่คนโตของรัฐ แต่เอาเข้าจริง กลับไม่เป็นเช่นนั้น

คนแรกที่ขึ้นมาในโบกี้พิเศษเป็นเพียงเด็กหนุ่มคนหนึ่ง พอมาถึงก็ล้มตัวนอนแผ่ แถมยังเอามวกปิดหน้าไว้เสียอีก ผู้ติดตามของผู้โดยสารรายที่หนึ่งเป็นเจ้าด็อกกี้ขนฟูตัวใหญ่ ที่ตามมานอนหมอบอยู่ข้างตัวเด็กหนุ่มคนนั้น พอพวกเขาเดินเข้าไปหา เจ้าด็อกกี้ตัวโตก็ผงกหัวขึ้นมอง พร้อมกับกระดิกหางเหมือนอยาก

¹ หนึ่งในรัฐทั้งเจ็ดของเซวิน่า ซึ่งประกอบด้วย ดินออร์ทา วาริเน่ วินด์โคลโล บาซิลล่า ฟอริโซ ดาไรก้า และโพลาโต้

² สัตว์เวทลักษณะคล้ายกระต่าย แต่มีขนาดเท่ากับเด็กอายุสิบสองปี รัฐบาลซิลล่าจ้างให้โรงเรียนฟลักาไรท์ โรงเรียนฝึกการเรือนที่ดีที่สุดในเซวิน่าฝึก เพื่อให้เป็นพนักงานประจำโบกี้รถไฟภายในรัฐ

จะเล่นด้วย ซึ่งในสายตาพวกเธอมันออกจะอันตรายไปสักหน่อย ถ้าเข้าไปใกล้ปากใหญ่และเขี้ยวแหลมคมของคุณลูกค้า พนักงานที่ตืออย่างพวกเธอจึงต้องถอยร่นออกมาตั้งหลักก่อน

ผู้โดยสารรายที่สาม แต่เป็นมนุษย์คนที่สองคือ เด็กสาวตัวเล็ก ผิวขาว สะอาด ใบหน้ากลมเล็กมีแว่นสายตาทรงกลมและผมทรงหน้าม้าที่คลุมมาถึงขอบแว่นตา ทำให้บดบังใบหน้าเธอไว้เกือบหมด จึงยังพินิจไม่ได้ว่า หน้าตาที่แท้จริงเป็นแบบไหน เธอเดินเข้ามาในห้องโดยสารพร้อมกับกางหนังสือ *ท่องเที่ยวโซนใน* หนึ่งวันโดยไม่หลง อ่านตลอดเวลา

ผู้โดยสารทั้งสองคนมีสิ่งที่เหมือนกันคือ ทั้งคู่แต่งตัวเหมือนเด็กทั่วไป ซึ่งออกไปทางต่ำกว่ามาตรฐานที่เรอบีน้อยทั้งสองคาดไว้สำหรับ ‘ผู้โดยสารคนพิเศษ’ โดยเฉพาะสภาพของเด็กหนุ่มที่เหมือนเพิ่งผ่านการผจญภัยในพื้นที่สีเทาบางอย่างไว้อย่างนั้น ส่วนเด็กสาวแม้จะอยู่ในชุดที่ปกติดี แต่ผมน้ำตาลทองแสนสวยสั้นพอดีปากกลับยุ่งเหยิงเหมือนไม่ค่อยได้เจอหวี น่าเสียดาย ทั้งที่ไม่ค่อยเจอผมสั้นนี้ในเด็กบาซิลล่าเท่าไร

“เธอถามสิ” เรอบีน้อยตัวแรกสะกิดเพื่อนร่วมงานให้ทำหน้าที่

“พี่นั้นแหละ เป็นพี่ อาวุโสกว่านะ ฉันเพิ่งมาที่โบกี้พิเศษวันแรกนะ” เรอบีน้อยอีกตัวรีบปฏิเสธและบัยหน้าที่ดิน

เรอบีน้อยตัวแรกสุดหายใจลึก แล้วเดินเข้าไปโค้งตัวถามเด็กสาวที่ขมวดคิวนี้นั่งอยู่กับแผนที่ในหนังสือ

“เอ่อ จะรับชาหรือกาเพดีคะ”

เด็กสาวดวงตาสีเดียวกับสีผมเงยหน้ามองคนถามอย่างตกใจ แล้วเปลี่ยนเป็นสงสัยให้

“สวัสดีจ๊ะ”

“สวัสดีค่ะ” พนักงานดูแลตอบ แล้วหันไปมองหน้าเพื่อนเหมือนใจชื้นขึ้นมานิดหนึ่ง ที่เด็กสาวน่าจะคุยรู้เรื่อง

“คุณจะรับชาหรือกาเพดีคะ”

“ขอเป็นน้ำผลไม้ได้ไหมจ๊ะ” เด็กสาวถาม

“ตะ...ได้ค่ะ มีน้ำบาออ³ร่ น้ำไฟ⁴นีสต แต่หากคุณต้องการน้ำผลไม้ผสม...”

“เอาไฟ⁴นีสแหละจะ”

“รับขนมปังหรือเค้กด้วยไหมคะ วันนี้เราเตรียมไว้หลายอย่างเลย” แรบบีตัวที่สองรีบเสนอ แต่เด็กสาวกลับส่ายหน้า พอแรบบีน้อยเหลือบไปสบตากับเจ้าต็อกก็ตัวโต เด็กสาวก็ชี้ไปทางต็อกก็ตัวนั้นแล้วพูดต่อว่า

“หาทำให้คุณต็อกก็ตัวนั้นกินด้วยนะจ๊ะ ทำทางมันจะกระหายมากเลย”

แรบบีน้อยสองตัวมองหน้ากันแล้วค้อมตัวรับทราบ ส่วนเด็กสาวก็ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือของเธอต่อไป จนกระทั่งของที่ส่งมาสิริฟ ด้วยเอาแต่อ่านหนังสือมือของเธอจึงเอื้อมไปหยิบแก้วพลาสติกและปิดมันลึ้ม

เคร้ง!

“ว้าย! ตายแล้ว หลบเร็วค่ะ” เด็กสาวร้องบอกเมื่อตะครุบแก้วไว้ไม่ทัน จนน้ำผลไม้หกไหลไปทางขาคนที่นอนหลับอยู่

“หือ?” เด็กหนุ่มทำตาปริบเพราะเสียงร้อง แล้วเปิดหมวกที่ปิดหน้าออก เลี้ยววินาทีที่น้ำผลไม้ทั้งหมดไหลมาทางเขา มันก็ตัวต็อกตัวเหมือนคลื่นในทะเลย้อนกลับเข้าไปอยู่ในแก้ว ท่ามกลางความตื่นตะลึงของเด็กสาวและพนักงานต้อนรับ

“เดี๋ยวดิฉันเปลี่ยนให้ใหม่นะคะ” แรบบีน้อยรีบบอก แล้วนำแก้วใบใหม่มาให้

เด็กสาวมองคนที่ยังคงนอนหลับนิ่งอย่างสงสัย แต่อีกฝ่ายก็เอาแต่นอน และเธอก็คุยภาษาต็อกก็ไม่เป็น จึงหันมาอ่านหนังสือของเธอไปเรื่อยๆ จนมีเสียงประกาศดังขึ้น ว่าอีกห้านาทีขบวนรถไฟจะเข้าสู่ปล่องมณฑลราชของสถานทูต เด็กสาวจึงปิดหนังสือเก็บเข้ากระเป๋า ในขณะที่เด็กหนุ่มซึ่งหลับมาตลอดทางก็ลุกขึ้นมานั่งงัวเงีย

³ บาออเร่ ผลไม้คล้ายส้มเขียวหวาน แต่มีเนื้อสีแดง

⁴ ไฟนีส ผลไม้คล้ายสับปะรด แต่มีเนื้อสีเขียว นิยมนำมาคั้นเอาแต่น้ำเป็นเครื่องดื่ม ส่วนเนื้อนิยมนำไปทำยาแก้ท้องเสีย

“ฮ้าว~ ไม่ม่วงหรือไง บาซิล” เด็กหนุ่มถามพลางตบหัวเจ้าด็อกกี้ตัวโตที่สะบัดหัวไปมา รวากับกำลังตอบคำถามนั้น

“ใกล้ถึงบ้านแล้ว นายดีใจละสิ หิวน้ำจืด คุณแรบบิทที่น่ารักทั้งสองครับ ผมขอน้ำบาออเรแบบไม่หกสักสองแก้วได้ไหม”

คำพูดที่แอบเหน็บเรอนิดๆ นั้น ทำให้เด็กสาวหันไปมองผู้ร่วมทางของเธอเต็มๆ ตา เด็กหนุ่มคนนี้น่าจะอายุใกล้เคียงกับเธอ สภาพเขาเหมือนไม่ได้อาบน้ำหลายวัน แถมตามตัวยังมีรอยถลอก ที่หน้าก็มีรอยแผลเล็กๆ ที่เริ่มหายแล้ว แต่ทุกอย่างบนตัวเขากลับดูสดใสเหมือนแสงอาทิตย์ แตกต่างกับเส้นผมและดวงตาสีดำสนิทราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืน

‘เขากำลังว่าเราหรือ’ เด็กสาวคิด ขณะมองแรบบิทน้อยสองตัวนำน้ำบาออเรสีแดงสดมาเสิร์ฟ

เด็กหนุ่มคว้าแก้วน้ำขึ้นดื่มรวดเดียวหมดทั้งสองแก้ว “อ่า ชื่นใจจริงๆ นายอยากจะลองบ้างไหมล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่เด็กหนุ่มก้มลงพูดกับด็อกกี้

‘บ้าหรือเปล่า’ เด็กสาวคิด แล้วก็ต้องสะอึกเมื่อคนที่เธอเพิ่งว่าไปในใจหันมาสบตาเธอ

“ขอบคุณนะ”

“คะ?”

“ฉันได้ยื่นเรอบอกให้บริกรเตรียมน้ำให้บาซิล การขาดน้ำมันน่ากลัวจริงๆ”

เด็กสาวพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่การได้รับคำขอบคุณก็คงดีกว่าคำเหน็บแนมนั้นแหละ

“ไม่เป็นไรคะ”

ยังไม่ทันที่คนทั้งคู่จะพูดอะไรกันอีก เสียงประกาศก็ดังขึ้นว่า ขบวนรถไฟได้เข้าเทียบชานชาลาแล้ว เด็กหนุ่มลุกขึ้นพร้อมๆ กับด็อกกี้ของเขา พลางบิตชี้เกียด เด็กสาวก็ลุกขึ้นตรวจดูสิ่งของที่เธอนำติดตัวมาด้วยเช่นกัน

“แผนที่ แผนที่ อยู่ไหนนะ” เด็กสาวพิมพ์ว่า ขณะดึงของออกจากกระเป๋าเพราะหาของที่ต้องการไม่เจอ จนหนังสือท่องเที่ยวหล่นลงบนพื้น แล้วแผนที่

ที่กำลังหาที่หลบจากหนังสืออีกที

“นี่ของเธอหรือเปล่า” เด็กหนุ่มถาม เขาก็มหยิบมาส่งให้เธอ

“อ้อ จ๊ะ ขอบคุณมาก”

หมับ! เด็กสาวจับหนังสือแล้วออกแรงดึง แต่คนส่งกลับไม่ปล่อยมือ

“เธอมาโชนเป็นครั้งแรกเธอ”

“จ๊ะ” เด็กสาวตอบพร้อมกับออกแรงดึงมากขึ้น แต่ไม่ถึงกับกระชาก เพราะดูไร้มารยาทเกินไป

“อยากได้คำแนะนำจากคนที่อยู่ในโชนมาตั้งแต่เกิดไหม”

“จ๊ะ?”

เด็กหนุ่มยิ้มกว้างกับท่าทางเอ่อยๆ นั้น พลางปล่อยมือจากหนังสือคืนให้เจ้าของ แล้วตอบพร้อมกับเดินออกจากโบกี้ว่า

“ทุกอย่างเริ่มต้นที่จัตุรัส ถ้าหลงทางก็ให้กลับไปที่นั้นแล้วกัน ไปกันเถอะ บาซิล คิดถึงอาหารของคุณยายจะแย่แล้ว”

เด็กสาวยืนมองตามเด็กหนุ่มประหลาดกับดื่อกก็ตัวโต จนพวกเขาเดินลับหายไปตรงทางออก เธอจึงได้สติ รีบวิ่งออกจากตู้โบกี้โดยสาร เกือบจะสะดุดกับรอยต่อต่างระดับระหว่างโบกี้กับชานชาลา แล้วเดินหายไปทางประตูทางออกท่ามกลางความงุนงงของนายสถานี จนต้องหันไปถามพนักงานต้อนรับประจำโบกี้ที่กำลังทำความสะอาดและขนถ่ายของเสียออกไป

“นี่เป็นโบกี้พิเศษไม่ใช่เหรอ แล้วผู้โดยสารสองคนนั้นเป็นใครมาจากไหนล่ะ”

“ไม่รู้ค่ะ แล้วยนายสถานีไม่รู้หรอกค่ะ ว่าพวกเขาเป็นใคร” แรบบี้້น้อยทั้งสองตอบและย่นถามอย่างพร้อมเพรียง

“ถ้ารู้จะถามไหม เอ้อ! ไม่ไหวจริงๆ เด็กสมัยนี้ ไปทำงานไป”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา

หนึ่งในผู้โดยสารโบกี้พิเศษกับดื่อกก็ของเขาทั้งตัวนอนบนพื้นหญ้าอันสวยงามหน้าคฤหาสน์ ซึ่งเก่าแก่ที่สุดในโชน คฤหาสน์ไดเอนแพนไทร์ยังคงความ

สวยงามไว้มันเคยเปลี่ยน ลินคอร์นตอบหัวบาซิลอีกครั้งเพื่อมอบคำชมแก่พาหนะคู่ใจ ที่ทำงานได้ดีในทุกสถานการณ์

“ไปหาเธอไป รู้หรือกว่าอยากได้คำชมจากอาจารย์มากกว่าฉัน”

บาซิลอัปการวากับส่งยิ้มให้ แล้วตะกุกตะกักไปยังเรือนพัสดุพัสดุพาหนะ

ลินคอร์นเดินทอดน่องเอื่อยๆ ไปตามสนามหญ้า ซึ่งคุณป้ามอร์ริสมาดูแลให้เป็นประจำ ตอนมาเป็นอาจารย์พิเศษที่โรงเรียนเวทแห่งเซวินา เด็กหนุ่มเดินไปเรื่อยๆ ก็พบเป้าหมายจนได้

หญิงชราที่ยังคงใบหน้าอ่อนโยนกำลังร่ายยาริเวรตน้ำแปลงดอกไม้ ที่เพิ่งเอามาลงใหม่อย่างมีความสุข เฟรล่า ไดเอนแพนไทร์ ยายแท้ๆ ของเขานั่นเอง

“คุณ...ยาย!” ลินคอร์นร้องเรียก พลังหายตัววับไปอยู่ด้านหลังหญิงชราแล้วกอดห่มบ ทำให้หญิงชราหัวเราะเสียงดัง

“จะแก่งายให้ตกใจหรือไง ลินค์”

“คิดถึงคุณยายที่สุดเลยครับ” ลินคอร์นตอบพลังหอมแก้มเฟรล่าแรงๆ ทั้งสองข้าง

“คิดถึงอาหารของยายมากกว่ามั้ง เบอร์เตอร์⁵ เป็นยังไงจ๊ะ”

“ร้อนซะ โอ๊ย! คุณยาย เชกหัวผมทำไม” ลินคอร์นอุทธรณ์

“ก็เราน่ะมันเขี้ยว ยายถามดีๆ แต่ตอบแบบขี้ขลาด” เฟรล่าว่าทั้งที่ยังยิ้ม

หลานชายคนโตจึงยิ้มเฟล พลังกอดเธอผู้เป็นยายเดินเข้าบ้าน แต่ยังไม่ยอมแพ้ยอกย้อนเล็กๆ กลับไป

“แหม ถ้าผมไม่ขี้ขลาด แล้วจะเป็นลูกแม่ให้คุณยายหายเหงาได้หรืออะ จะให้เก็กหน้าเป็นเด็กหน้าหนึ่งได้ตลอดอย่างเจ้าฟลินน์ หรือแอบตื้อเงียบอย่างฟีฟายด์หรืออะ ถึงจะดีนะ”

“ยายไม่ได้ว่าอย่างนั้น ลินค์เป็นอย่างนี้ก็ได้อยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องเหมือนใคร”

⁵ เบอร์เตอร์น ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของชนเผ่าวิทไฟ ตั้งอยู่บนแอ่งที่ราบของภูเขาไฟเบอร์เตอร์น

ลินคอร์นขยับตัวมาหอมแก้มเฟรล้าอีกฟอดใหญ่ แล้วตอบว่า “อย่างนี้แหละถึงได้รักคุณยายที่สุด”

“ปากหวานไปนะเรา อายุจะสิบห้าอยู่แล้ว อีกหน่อยสาวๆ ก็คงติดเต็ม”

“สาวๆ มีที่ไหนอะ ผมรักคนแก่จะตาย แต่ตอนนี้ถ้าไม่ได้กินข้าวผัดไขโมลิของคุณยายอาจตายก่อนได้จิบสาวนะอะ” ลินคอร์นตอบพลางดันหลังคุณยายไปที่ห้องครัว พอไปถึงเขาก็ทรุดตัวนั่งลงที่โต๊ะกินข้าวกลางห้องครัว แล้วคว้าผลไม้พวกใหญ่มากินเล่นไปพลาง

“แล้วนี่ทุกคนไปไหนกันล่ะอะ บ้านเงียบเชียว”

“ฟายด์อยู่ดาโรก้า ส่วนน้ำฟิลเลอร์ตอนนี้ไปเป็นอาจารย์ผู้ช่วยของคุณตา คุมสอบวิชาเวทแห่งแสงเบื้องต้นอยู่ที่โรงเรียน เอ่อ พูดถึงโรงเรียน เรานะเตรียมพร้อมหรือยัง”

“เตรียมพร้อมอะไรอะ” ลินคอร์นถามพลางโยนผลไม้ลูกเล็กๆ ที่คล้ายกับองุ่นเข้าปาก

“เข้าโรงเรียนไงจ๊ะ ไกลวันสอบแล้วนะ”

“ผมถึงได้กลับมาที่นี้อะ เรียนไปทำไมก็ไม่รู้เนอะ ผมเรียนมาตั้งเยอะแล้ว”

เฟรล้าหันมาส่งสายตาดูหลานชาย จนลินคอร์นยิ้มเผยให้เห็น “ผมรู้ซะพูดเล่น เข้าโรงเรียนนะสนุกจะตาย”

“ให้มันจริงเถอะ เอาแต่พูดเล่นนะเรา” เฟรล้าบ่นอย่างไม่จริงจังนัก ขณะตอกไขโมลิลงในกระทะ ตามด้วยเครื่องเทศและซอสปรุงรส แล้วคลุกเคล้าให้เข้ากันอย่างชำนาญ

ลินคอร์นมองแผ่นหลังผู้เป็นยายด้วยดวงตาเปล่งประกาย แต่เมื่อหันกลับไปมองตัวบ้าน ดวงตาที่เปล่งประกายก็หมองลง บ้านหลังนี้เงียบเกินไป เป็นความเงียบที่เกิดขึ้นเพื่อเขิน้ำ และนั่นไม่ใช่สิ่งที่ชาวเซวีเรียนที่ยังยิ้มได้อย่างเขา จะเรียกร้องในสิ่งที่มากกว่าความสงบสุขอย่างตอนนี้

“ไกลวันเกิดคุณแม่แล้วอะคุณยาย”

“ให้จ้ะ ปีนี้เขาจะมาฉลองกันที่บ้านนี้นะ มาให้กำลังใจหลานด้วย”

ลินคอร์นยิ้มกว้าง พลางตอบกลับว่า “อย่างนี้ก็จะได้เจอเจ้าหนูพลินนี่ใน

รอบสามเดือนนะสิ แหมจะแก้งให้หายคิดถึงเลย”

เฟรล่าเท้าวัดใส่จาน แล้วเตะที่จานเบาๆ จานอาหารก็ลอยมาวางตรงหน้าลินคอล์น พร้อมด้วยช้อนส้อมที่ผล็วกลิ้งซึกให้เปิดออก แล้วลอยออกมาหาคนที่ต้องการใช้มันด้วยตัวเอง

“ภูมิใจหรือไงจะ ได้แก้งน้องนะ”

ลินคอล์นตักข้าวผัดเข้าปากแล้วหลับตาพริ้ม ก่อนจะตอบว่า “ก็เจ้าฟลินน์มันหน้าหนึ่งจะตายไปนี่ชะยาย เด็กอะไร นี่น้องผมจริงหรือเปล่าเนี่ย ตีหน้าขีรื้มาตั้งแต่เกิดเลย”

“จ๋าๆ ใครจะหน้าเป็นเหมือนหลานละ เอาริบกินสิจ๊ะ เดี่ยวเย็นหมด”

ลินคอล์นยิ้มกว้าง แล้วเริ่มจัดการอาหารในจานของเขาจนหมด

ขณะเดียวกัน

“หิวจัง ยังหาโรงแรมไม่เจอเลย ทำยังไงดีละเนี่ย ลีล่าเอ๊ย” เด็กสาวบนหรงหงิงหลังจากเดินวนไปมาที่หน้าสถานทูตบาซิลล่าเป็นรอบที่สามแล้ว เธอพยายามแล้วนะ พยายามเดินไปตามแผนที่ แต่เดินอย่างไรก็ไม่ถึงที่หมายสักที

“นี่ก็เริ่มมืดแล้วด้วย แยะจัง” เด็กสาวเริ่มเป็นกังวล จะหันไปถามใครก็ไม่กล้า จะลองเดินอีกรอบ ผลก็คงเหมือนเดิม หันซ้ายหันขวายอยู่สักพัก จึงตัดสินใจเดินไปที่จุดบริการนักท่องเที่ยวแล้วถามว่า

“พี่คะ จัตุรัสเวรีเรียนอยู่ไกลไหมคะ”

“จะไปจัตุรัสเหรอ ขึ้นรถลากของสถานทูตคันนั้นเลย เขาจะพานักท่องเที่ยวไปส่งแถวนั้นพอดี”

ลีล่าหันไปมองตามนิ้วของประชาสัมพันธ์ แล้วก็อยากเขกทะเลกตัวเองให้รู้แล้วรูดไป ก็ตั้งแต่เดินออกมาจากสถานทูต เธอก็เห็นคนไปขึ้นรถทรงนั้นกันเยอะแยะ ก็หนังสือไม่ได้บอกไว้เนี่ย เธอเลยไม่ได้สนใจ

“ค่าโดยสารเท่าไรคะ”

“ไม่คิดเงินหรอกหนู เป็นบริการของสถานทูต รีบขึ้นไปสิ ถ้าหนูพลาดรอบนี้ ต้องรออีกครั้งชั่วโมงเลยนะ”

“ค่ะๆ ขอคุณนะค่ะ” ลีลาร้องบอกแล้ววิ่งไปขึ้นรถลาก ไม่ถึงสิบนาที รถก็ออก เด็กสาวจึงดึงหนังสือท่องเที่ยวออกมาอ่านแล้วขมวดคิ้ว

“ไม่เห็นจะมีบอกเลย”

“เธอเพิ่งมาไซ้ครั้งแรกเธอ” ลีลาไต่ยีนเสียงถาม เมื่อหันไปหาคนพูดก็พบเด็กสาวเจ้าของเส้นผมหยิกสั้นและดวงตาสีชมพูอ่อน

“จ๊ะ”

เด็กสาวคนนั้นบ้วนน้ำไปที่หนังสือในมือลีลา แล้วพูดว่า “ฉันขอร้องนะว่าหนังสือเล่มนั้นไม่ช่วยอะไรได้หรอก ข้อมูลมันผิดนะ”

“อ้าว! ตายละ แล้วฉันจะไปหาโรงแรมเจอไหมเนี่ย แผนในที่โรงแรมให้มาก็ไม่ละเอียดด้วย” ลีลาพูดอย่างหมดหวัง

“ได้สิ แค่อะไรที่จตุรัส อยากจะหาอะไรก็เจอทั้งนั้นแหละ”

ลีลามองรอยยิ้มมั่นอกมั่นใจของเด็กสาวตรงหน้าแล้วถามว่า “เธออยู่ไซ้เธอ”

“คุณพ่อคุณแม่ฉันเป็นคนที่นี่ แต่ฉันเกิดที่วินด์โคลโล ฉัน ที่น่า ปาร์ค เธอละ”

“ลีลาจ๊ะ ลีลา ซีซานิน” ลีลาเอ่ยชื่อนามสกุลเบาลงเหมือนกลัวคนอื่นจะได้ยิน แต่ที่น่ากลับไม่ได้สนใจท่าทางปกปิดของลีลา เธอผิวปากพึมพำ แล้วพูดอย่างตื่นเต็นว่า

“ตระกูลดังเสียด้วย แล้วทำไมมาไซ้คนเดียวละ”

“อย่าพูดดังไป ฉันมาสอบเข้าโรงเรียนนะจ๊ะ เธอก็ด้วยเหมือนกันไซ้ไหม”

“ใช่ หวังว่าเราจะได้อยู่ห้องเดียวกันนะ เออ เธอบอกว่าจะหาโรงแรมไซ้ไหมให้ฉันพาไปส่งไหมละ ถึงฉันไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่ก็ชำนาญพอตัวนะ”

“ขอบใจจ๊ะ ฉันอยากไปโรงแรมนี้”

ที่นั่นเธอเห็นของลีลามาดู แล้วเอ่ยว่า “ก็ไม่ต้องห่วง อยู่ใกล้จตุรัสเลย เป็นโรงแรมเล็กแต่ดี ทำไมเลือกโรงแรมนี้ละ ปกติคนตระกูลซีซานินชอบไปพักที่แกรนด์ไฮม์ไม่ใช่เธอ”

ลีลายิ้มแห้ง แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “ทำไมที่นั่นถึงมาขึ้นรถลากนี้ละ เพิ่งกลับ

มาจากบาซิลล่าเหมือนกันเธอ”

“จ๊ะ ตามคุณพ่อคุณแม่ไปหาข่านะ ฉันอยากเป็นนักหาข่าวอย่างพวกท่านเลยต้องหาประสบการณ์เอาไว้หน่อย เธอรู้ใช่ไหมว่า ถ้าจะเข้าสปีเย่นะจะต้อง...”

แล้วการเปลี่ยนเรื่องของลิลาก็ได้ผล เพราะตั้งแต่รถลากเริ่มออกจากสถานทูตจนมาถึงโรงแรมที่ลิล่าจองไว้ ที่นาก็ยังพูดไม่หยุดเลย

“เอาละ ถึงแล้วไปติดต่อก่อนเถอะ ถ้าเธอไม่ได้ห้อง จะได้ไปหาโรงแรมอื่น”

ลิล่าขมวดคิ้ว “ทำไมจะไม่ได้ห้องล่ะจ๊ะ โรงแรมนี้เป็นโรงแรมเล็ก ห้องไม่น่าจะเต็มนี่นา”

“ที่ไหนได้ล่ะลิล่า ช่วงนี้มันใกล้วันขายใบสมัครสอบเข้าโรงเรียนเวทแห่งเซวินานะ ช่วงนี้ไปยื่นวันสอบนะโรงแรมแน่นที่สุดเลย นี่เธอ...อย่าบอกนะว่า มาที่นี่โดยไม่ได้จองนะ”

“จองจ๊ะ จอง” ลิล่าตอบพลางคันกระเป๋ากับของของตัวเอง แล้วดึงใบยืนยันการจองซึ่งส่งไปให้เธอที่บ้านออกมา

“นี่ไงจ๊ะ”

ที่หน้ารับใบตอบรับการจองที่פקมาดู แล้วพลิกให้ลิล่าดู พลางพูดหน้าเมื่อยว่า “เห็นอะไรไหม”

ลิล่าขยับแว่น แล้วอ่านจุดที่หน้าชี้ให้ดู “เข้าพักวันที่ 2 กรกฎาคม ก่อนเวลาบ่ายสองโมง”

“แล้ววันนี้มันวันอะไรจ๊ะ”

ลิล่าเหลือกตาขึ้นอย่างครุ่นคิด แล้วหน้าซีดลง “วันที่ 3 ตายละ!”

“ใช่ ตายแน่ๆ วันเข้าพักของเธอเนี่ยมันเมื่อวาน แล้วมาวันนี้เธอจะได้ห้องใหม่เนี่ย”

ลิล่ารับใบยืนยันการจองที่פקมามองอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ ท่าทางเล็กน้อยเหมือนลูกตึกก็หลงทางนั้น ทำให้ที่นายкмือตบไหล่เพื่อนใหม่เบาๆ พลางปลอบว่า

“กันไปพักบ้านฉันก่อน รับรองปลอดภัยหายห่วง รับประกันโดย ที่นา ปาร์ค

เลย”

ลิล่าเงยหน้ามองที่หน้าอย่างไม่แน่ใจ ที่น่าจึงคล้องแขนอีกฝ่ายให้เดินตาม
เธอไป

“ไม่ต้องกลัว ฉันไม่เอาเธอไปทำอะไรหรอกน่า หาทีซุกหัวนอนให้ได้ก่อน
เถอะ เรื่องอื่นค่อยว่ากัน เข้าใจไหม...เข้าใจไหม” ที่น่าถามย้ำอีก

“จะ...จ๊ะ เข้าใจจ๊ะ”

2

เพื่อนใหม่

ลินคอร์นลืมหามองเพดานเตียงอยู่นาน ปกติเขาเป็นคนนอนง่าย กินง่าย แต่การได้มานอนที่บ้านเป็นอะไรที่พิเศษสุด เขอยากนอนต่ออีกสักหน่อย แต่วันนี้เขามีภารกิจต้องไปทำ ก่อนคนสำคัญที่สุดในชีวิตของเขาจะกลับมา

ตึก! ตึก! ตึก!

เสียงฝีเท้าดังโกลั้เข้ามา ทำให้ลินคอร์นแยมั้ม พลังพุดลุกขึ้นแล้วติดนิ้ว ประตูห้องนอนของเขาเปิดออกพอดีกับร่างของดอกกีตัวโตของเขา หรือที่จริงคือ ดาร์กี้ กระโจนเข้ามาในห้องนอน ปีกของมันสยายออกเล็กน้อย บาซิลจึงกระโจน เพียงครั้งเดียวก็มาถึงเตียงนอนลินคอร์น

“นายรู้ใช่ไหมว่าวันนี้ใครจะมา”

บาซิลฉีกยิ้มพรางกระดิกหาง ลินคอร์นขยี้หัวมันเล็กน้อย แล้วลุกจากเตียง ไปค้นตู้เสื้อผ้า พลังพุดต่อว่า

“นายคิดว่าปิ่นเราควรซื้ออะไรดี โคมต้นไม้เรืองแสงสำเร็จรูปที่ถูกกว่า หรือว่า...”

บาซิลกระดิกหางเหมือนเห็นด้วยกับข้อเสนอของลินคอร์น ไม่นานเจ้านาย

ตัวน้อยของมันก็เดินออกจากห้องน้ำในชุดที่ดูดีกว่าเมื่อหลายวันที่ผ่านมา

“เป็นไง ดูดีพอจะไปละลายทรัพย์กันหรือยัง”

บาซิลลุกขึ้นนั่งวนรอบตัวลินคอร์นเหมือนสำรวจจนพอใจ แล้ววิ่งนำลงไปยังข้างล่าง ลินคอร์นหันไปคว้ากระเป๋าสะพายใบประจำชิ้นสะพายไหล่ แล้วเดินตามบาซิลลงมา เขาไม่ได้ตรงออกไปนอกบ้านอย่างเจ้าบาซิล แต่เลี้ยวไปยังห้องครัว

“คุณยายครับ”

เฟรล่ายหันหน้าจากเค้กทรงสูงคล้ายต้นสนสีชาวโพลน เพราะปกคลุมด้วยหิมะจากก้อนเมฆสีทอง ซึ่งลอยอยู่เหนือเค้กต้นสน

ลินคอร์นไม่เคยเห็นจอมเวทคนไหนใช้พลังได้งดงามและละมุนละม่อมเท่าคุณยาย อาจเพราะมนตราของท่านมีไว้เพื่อความรักเสมอ

“จะออกไปข้างนอกหรือจ๊ะ ลินค์”

“ครับ จะออกไปดูของขวัญให้คุณแม่ คุณพ่อคุณแม่จะมาถึงก็โมงครับ”

“น่าจะเย็นๆ เพราะต้องรอรับฟายด์กลับมาด้วย”

ลินคอร์นพยักหน้ารับ “แล้วคุณน้าละฮะ ปกติถ้าฟิลเลอร์ตื่นเช้าจะตายไปทำไมวันนี้ไม่ได้ยินเสียงเปียโนเลยละ”

“ไปโรงเรียนกับพ่อเขานั่นแหละจ้ะ ไปช่วยเตรียมการสอบคัดเลือกรับเด็กนักเรียนรุ่นใหม่นะ เห็นว่าปีนี้จะเริ่มใช้กฎการแบ่งห้องใหม่ อ๋อ ยายพูดไม่ได้สินะ ไม่อย่างนั้นลินค์จะได้เปรียบเพื่อนคนอื่น”

ลินคอร์นทำหน้าสลดลง แล้วแก้มพูดว่า “ผมไม่ใช่คร้ายจริงๆ นะฮะ ทั้งที่อยู่ใกล้ชิดมาสเตอร์ตั้งหลายคน ไม่เห็นมีใครช่วยผมเลย”

เฟรล่ำหัวเราะเสียงใส พลาทตอบว่า “แล้วลินค์อยากสอบผ่านแบบมีคนช่วยเหลือจ้ะ”

“ไม่ฮะ คนอย่างลินคอร์นเสียอย่าง ถึงไม่เก่งอย่างที่ฟายด์ที่กวาดที่หนึ่งได้ตลอด แต่ผมก็เอาตัวรอดได้น้า คุณยาย”

“อย่าสอบตกวารีเวทเหมือนแม่เราก็แล้วกันนะ ยายอายุเขาเยอะ”

“โห คุณยายดูพูดเข้า ต่อหน้าคุณแม่ไม่เห็นพูดได้เลย มีแต่โอ้ เตียวผมจะฟ้อง”

เพร่าหัวเราะเสียงดังยิ่งขึ้น จนหิมะสีขาวโปรยปรายลงมาพุ่งไปทั่วทั้งห้องครัว เพร่าเลยต้องหยุดหัวเราะ แล้วโบกมือไล่หลานชายตัวแสบ

“จะไปไหนก็ไปเถอะจ้ะ ยายจะทำอาหารต่อแล้ว”

“อีกตั้งสามวันกว่าจะถึงวันเกิดคุณแม่ ทำไมรีบทำเค้กจังครับ”

เพร่ายิ้ม แล้วย้อนถามว่า “ลืมไปหรือไงจ๊ะ ว่าก่อนถึงวันเกิดแม่เราสองวันเป็นวันเกิดของใคร”

ลินคอร์นมองเด็ก นิ่งไปชั่วอึดใจ แล้วโพล่งว่า “วันเกิดผมนี่ ตายละ ลืมทุกปีสิน่า แสดงว่านี่เป็นเค้กของผมใช่ไหมหะ”

“ก็ต้องใช่สิจ้ะ มีใครบ้างล่ะที่ชอบกินเค้กหิมะสีทอง ทำยากนะเนี่ย”

ลินคอร์นเดินไปกอดผู้เป็นยายแน่น แล้วหอมแก้มพอดใหญ่ “ขอบคุณครับ รักคุณยายที่สุดเลย”

“จ๋าๆ จะออกไปข้างนอกไม่ใช่หรอ”

“ครับ งั้นผมไปก่อนนะครับ” ลินคอร์นหันมาหอมแก้มคุณยายแถมส่งท้าย แล้วเดินออกจากห้องครัวไป

“แล้วมีเงินติดตัวไปบ้างหรือเปล่าจ้ะ” เพร่าร้องถามไล่หลังไปเหมือนเพิ่งนึกได้

ลินคอร์นหันมาตอบกระเป๋าทัวเอง พลางตอบด้วยท่าทางอวดๆ ว่า “งานพิเศษที่คุณตาทวดให้ทำ เงินดีครับคุณยาย ไม่ต้องห่วง”

เพร่ายิ้มแป้น แล้วหันกลับมาทำเค้กวันเกิดต่อ

ลิล่า ซีซานิน รู้สึกเหมือนบ้านทั้งหลังกำลังหมุน เธอลืมตาขึ้นก็พบว่า เสื้อผ้าและข้าวของหลายอย่างปลิวว่อนหมุนวนเหมือนอยู่ในใจกลางพายุขนาดย่อมๆ เด็กสาวยืนตัวลุกขึ้นอย่างระมัดระวัง แล้วเบือนหน้ามองปลายเตียง ก็พบสาเหตุที่ทำให้ข้าวของลอยว่อนอยู่เหนือหัวเธอเต็มไปด้วยหมอก เพราะเพื่อนสาวเจ้าของบ้านกำลังเหวี่ยงพวกมันออกมานะสิ

“หาอะไรอยู่หรอจ้ะ ที่น่า” ลิล่าร้องถาม

ที่น่าชะงักมือที่กำลังรื้อค้นกระเป๋าดูเงิน แล้วหันมาหาลิล่า ข้าวของที่

ลอยกว้างทั้งหมดจึงร่วงลงบนพื้น

“หาหมวกใบเก่งของฉันนะสิ ฉันว่าฉันเอาใส่กระเป๋ามาด้วยนะ แต่ค้นหาไม่เจอ”

ลิล่ามองข้าวของที่ร่วงลงมากระจัดกระจายเกลื่อนห้อง แล้วถามต่อว่า “หมวกสีอะไรล่ะ”

“สีม่วง ที่หน้าหมวกมีคำว่า ‘SPYE’ ปักด้วยไหมสีรุ้งที่เปลี่ยนสีได้ทุกๆ ห้านาทีเลย โบนัยคุณพ่อซื้อให้ด้วยนะ”

ลิล่าคลานลงจากเตียง ดึงเอาเสื้อคลุมและผ้าพันคอที่ทับอยู่ข้างบนออกไป แล้วหยิบหมวกที่เธอเห็นตั้งแต่มันยังลอยอยู่กลางอากาศออกมา พลังถามว่า

“ใช่ใบนี้หรือเปล่าล่ะ”

ทีนামองหมวกในมือลิล่าตาค้าง แล้วอุทานว่า “ใช่! โห ลิล่า เธอเก่งสุดๆเลยอะ”

ลิล่ายิ้มกว้าง พลังส่งหมวกให้ทีนา “หาเจอก็ดีแล้วเนอะ ฉันไปอาบน้ำก่อนดีกว่า เธออาบน้ำแล้วสินะ”

“อ้อ เดียวฉันรอ วันนี้ฉันจะพาเธอไปกินอาหารเช้าร้านประจำของฉัน”

“จ๊ะ จากนั้นฉันจะไปหาโรงแรมพักด้วย อยู่อย่างนี้เกรงใจเธอนะ”

ทีนาลายหน้า พร้อมกับโบกมือ “ไม่เห็นเป็นไรเลย แค่นี้เอง ถ้าสอบติดเธอจะอยู่ที่ไหนล่ะ หอพักเหรอ”

ลิล่ายิ้มจืดแล้วตอบเสียงๆ แบบขอไปที ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำว่า “เอาไว้สอบติดแล้วค่อยคิดแล้วกัน กลัวแต่ว่าจะสอบไม่ติดนะสิ”

ทีนามองตามแผ่นหลังเพื่อนใหม่ที่ดูไม่มีความมั่นใจเลยอย่างสงสัย

“ลิล่านี้ดูยังงี้ก็ไม่เหมือนคนในตระกูลซีซานินเลย คนตระกูลนั้นมั่นใจในตัวเองมากจะตาย แต่ช่างเถอะ เอาไว้แอบถามทีหลังก็ได้” ว่าที่นักหาข่าวตัวจ้อยบอกตัวเอง แล้วเริ่มสนใจหาชุดใส่ในวันนี้อ่างอารมณ์ดี

จัตุรัสเซวีเรียน ศูนย์กลางความรุ่งเรืองของเซวินาโซน ตอนนี้อยู่
 ยัดเยียดด้วยผู้คนที่ยิ่งใหญ่มาจากทุกรัฐ เพราะเป็นช่วงเวลาเปิดขายใบสมัคร
 สอบเข้าโรงเรียนเวทแห่งเซวินา ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม ร้านค้า หรือแม้แต่ตาม
 ท้องถนนก็เต็มไปด้วยผู้คน จนต้องตะแคงตัวเดินกันทีเดียว ลิล่าจึงต้องระวังตัว
 เป็นสองเท่า ไม่ให้เดินชนใคร หรือให้ใครมาชนเธอได้ ต่างกับเพื่อนใหม่ของเธอ
 ที่ดูเหมือนจะเคยชินกับความพลุกพล่านกว่าปกติแบบนี้ดี

“มานี่มาลิล เราไปหาอะไรกินกันก่อน แล้วค่อยไปดูโรงเรียนกัน ฉันเคย
 ไปที่นั่นกับคุณแม่หลายครั้งตอนวันงานสถาปนาโรงเรียนนะ ขอบอกว่าน่าเรียน
 สุดๆ”

ลิล่าเดินตามแรงจูงใจของเพื่อนไปโดยไม่พูดอะไร ที่น่าเป็นเพื่อนคนแรกๆ
 เรียกเธอด้วยคำเรียกหาแปลกประหลาด เจ้าตัวบอกว่าเป็นเรื่องปกติของเด็กที่เกิด
 ในวินด์โคลโล ที่นั่นชอบเรียกชื่อเล่นกัน นั่นเป็นสิ่งที่ลิล่าไม่เคยรู้ เธอเคยรู้
 แต่ว่าชาววินด์โคลโลเป็นคนอารมณ์ดีแค่นั้น นั่นคือสิ่งที่เธอรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับคน
 รัฐนั้น ก่อนเธอจะออกจากบ้านมา

“นี่จะ ร้านเจ้าประจำของฉัน...เครปาโน” ที่นาลากลิล่ามาถึงหน้าร้านอาหาร
 ซึ่งตั้งอยู่ในตรอกแคบๆ แบบเดินเรียงหนึ่งเข้าไปได้เท่านั้น แต่กลับมีคนต่อแถว
 เดินเข้าไปไม่ขาดสาย

“แล้วตอนออกจะทำยังไงล่ะ ขนาดขาเขายังต้องเดินแบบแถวตอนเรียงหนึ่ง
 เลย” ลิล่าถามอย่างงงๆ ปนทั้งกับความเป็นยอดนิยมของร้านนี้

“มันไม่ใช่ขอยตันหรือไง แล้วร้านนี้ยก็อยู่กลางๆ ขอย เดินเข้าไปสั่ง รอ
 รับของแล้วเดินออกอีกทาง สุดขอยนี่เป็นส่วนสาธารณะ มีที่ให้นั่งกินเยอะเยอะเลย
 ไปกันเร็ว ร้านนี้เขาทำเครปมีตบอลซอสหิมะอร่อยมากๆ ภรรยาเจ้าของร้านเป็น
 ชาววินด์โคลโลนะ เลยเอาสูตรมาเปิดร้านขายที่โซน”

ลิล่าเข่งปลายเท้า พยายามยี้ดตัวมองหน้าร้าน แต่ก็ไม่เห็นอะไรเลย เพราะ
 ข้างหน้าเธอมีคนอยู่เยอะมาก เลยถามต่อว่า

“แล้วทำไมต้องมาเปิดร้านในตรอกแคบๆ นี่ด้วยล่ะ”

ที่นาคาเป็นประกาย “เอาคำตอบจริงๆ เลยมะ”

ลิล่าพยักหน้า ที่น่าจึงตอบว่า “ถ้าไม่ต้องต่อคิวอย่างนี้ ก็ไม่สนุกนะสิ”
 ลิล่าอึ้งไปหลายวินาที ก่อนจะหัวเราะ “ที่น่าเนีย สมกับเป็นชาววินด์โคลด์
 จริงๆ เลยนะ”

ที่น่ายืดอกอย่างภูมิใจ ยกคิ้วลืวตาให้ลิล่าแล้วบอกว่า “บอกให้เรียก ที่น
 ไงล่ะ เอาเถอะ คราวหน้าห้ามลืมนะ”

“จ๊ะ” ลิล่ารับคำพาลงยกมือแตะแว่น เหมือนกับคนกำลังตั้งสติว่าครึ่งหน้า
 จะไม่พลาดอีก

ที่น่ายิ้มกว้างกับท่าทางนั้นแล้วเอ่ยว่า “ลิล่าไม่เห็นเหมือนคนบาซิลล่าเลย
 นะ ทั้งใจเย็น และไม่โอ้อวดตัวเองด้วย จริงๆ เธอมีเชื้อสายมาจากวารีเนหรือเปล่า”

ลิล่าส่ายหน้า “เปล่าจ๊ะ ทั้งพ่อและแม่ฉันเป็นคนบาซิลล่า แต่...อืม ไม่รู้
 เหมือนกัน ความจริงฉันก็ไม่ได้ใจเย็นนักหรอกนะ ก็มีโมโหบ้างเหมือนกัน”

ที่น่าดันหลังให้ลิล่าขยับเดินนำหน้าเธอเข้าตรอก ขณะพูดว่า “ฉันเคยเจอ
 เด็กซีซานีนคนหนึ่งนะ อายุมากกว่าฉันอีก ยายคนนั้นชื่อวอดเป็นบ้าเลย แต่แม่ฉัน
 บอกว่า ยายนั่นคงยังไม่เคยเจอจอมเวทอัคคีตัวจริงละสิ จอมเวทที่แท้จริง
 เขาไม่แสดงพลังพร้าเพื่อหรอก จริงไหม”

“คงจริงมั้งจ๊ะ” ลิล่ารับคำอย่างขอไปที แล้วหันไปมองที่หน้าร้านอาหาร
 ประหลาดนั้นอย่างสนใจ

ร้านคราปโนมีหน้าร้านกว้างประมาณสองเมตร ใต้ตั้งกระทะแบนราบ และ
 มีตู้กระจกตั้งยาวตลอดพื้นที่หน้าร้านที่เหลือ ภายในตู้กระจกมีปูยหิมะลอยฟุ้งอยู่
 เต็ม ผู้หญิงวัยกลางคนกำลังหยดน้ำสีเขียว สีแดง และสีเหลืองลงในตู้ แล้วสายลม
 ในตู้ก็พัดพาหยดน้ำสีเหล่านั้นกระจัดกระจาย ไปเกาะกับปูยหิมะที่ลอยอยู่

ส่วนชายวัยกลางคนซึ่งคงเป็นสามีเธอ ก็หยอดแป้งเครปลงบนกระทะแบน
 ราบ แล้วใช้ไม้พายเล็กๆ เกลี่ยเป็นแผ่นบาง ในขณะที่มืออีกข้างของเขาก็ขยับ
 ตะหลิวคว่ำมีตบอลลี่น้ำตาลเข้มหลายสิบลูกไปด้วย

พอได้ที่ ชายเจ้าของร้านก็เตาะมือเล็กน้อย มีตบอลลี่เหล่านั้นก็กระเด็นไป
 เรียงตัวอยู่บนแป้งเครปอย่างสวยงาม แล้วมือข้างที่ถือไม้พายของเขาก็ยื่นเข้าไป
 ในตู้กระจก หิมะทั้งสามสีติดไม้พายออกมาเป็นสาย เมื่อเขาสะบัดไม้พายเบาๆ

พวกหิมะก็โรยตัว หมุนวน พันกันเป็นรูปก้นหอยอยู่บนแผ่นแครป กลายเป็นน้ำ
ซอสสีส้มสดใสชวนกินที่สุด

“สามที่ครับ เชิญลูกค้าคนต่อไป” ชายเจ้าของร้านร้องบอก

ลิล่าจ้องเจ้าแผ่นแครปบนกระทะที่เขาเพิ่งทำเสร็จ เธอเห็นมันพับตัวเอง
แล้วลอยไปใส่กรวยกระดาษในมือลูกค้าคนก่อนหน้าเธอ

“แครปสองอันค่า” ที่นาร้องบอกเสียงใส ขณะลิล่ารีบคว้ากรวยกระดาษที่
ลอยมาหาเธอสองอันตามจำนวนที่หน้าสั่งแทบไม่ทัน

“อ้าว หนูหิน กลับมาโซนแล้วหรือจ๊ะ” หญิงวัยกลางคนร้องทักอย่างเป็น
กันเอง

“ค่ะ คุณป้าแพร์ี กลับมาสอบเข้าโรงเรียนนะคะ จากนั้นก็ได้มากินแครป
ของคุณป้าทุกวันแล้ว”

สองลุงป้าเจ้าของร้านหัวเราะว่าที่เด็กสาวพูดเอาไว้

เมื่อลิล่ามองท่าทางและการพูดคุยกันอย่างสนิทสนมของทั้งสองฝ่าย ก็
เข้าใจแล้วว่า ทำไมแครปมีตบอลลซอสหิมะของเธอกับที่นั่น ถึงได้มีมีตบอลลเยอะกว่า
ของคนเมื่อกี้

“ลินค์ก็มานะ”

“จริงหรือคะ เขาไปนานหรือยังคะ”

“ไม่นานจ๊ะ ผ่านไปสักสี่ห้าคนก่อนหน้านี้เอง ลองเดินไปดูที่สวนสาธารณะ
สิ คงเจอ รายนั้นก็มากับเจ้าบาชิลเหมือนเดิมแหละ”

“เยี่ยม!”

ลิล่าหันไปหาคนเรียกเธอ แต่พอฟังไปเรื่อยๆ ก็รู้ว่าคนที่พวกเขาพูดถึง
ไม่ใช่เธอ อาจเป็นเพื่อนของที่นาก็อีกคน ที่มีชื่อเรียกพ้องเสียงกับชื่อของเธอ

“นี่เพื่อนใหม่หนูคะ จะเรียนที่โรงเรียนเวทเหมือนกัน คงได้เจอกันบ่อย”
ที่นารับแนะนำ

“ลิล่าคะ เรียก ลิล อย่างที่ที่นารเรียกก็ได้ค่ะ”

แพร์ียิ้มรับ ก่อนจะหยดน้ำสีลงในตู้กระจกอีกครั้ง แล้วแครปของพวกเธอ
ก็เป็นอันเสร็จ

“เครปสองอันครับ ลูกค้าคนต่อไป”

“แล้วจะมาอุดหนุนอีกค่า เดินหน้าไปเลยสิล เดี่ยวฉันจะแนะนำเพื่อน
อีกคนให้รู้จัก เขาเป็นเด็กธาตุไฟแล้วก็เก่งอัคคีเวทมากๆ”

ลิล่าเร่งฝีเท้าเดินออกจากตรอก แล้วที่หน้าก็วิ่งนำไปยังที่นั่งกินประจำของ
เธอกับเพื่อนคนนั้น จนลิล่าวิ่งตามแทบไม่ทัน เมื่อวิ่งตามทีนาก็ถึงจุดหมายปลายทาง
ทาง ลิล่าก็ยิ่งประหลาดใจ

“ลีนค์!”

“อ้าว ทีน กลับมาแล้วเหรอ ฉันว่าจะไปเจอเธอที่ฟาร์มอยู่เขียว แต่งาน
ของคุณตาทวดเสร็จช้ากว่าที่คิด เลยแวะไปไม่ทันนะ”

ทีน่าย่อยหน้า พลังกัมลงขยี้หัวบาซิลที่กำลังเคี้ยวเครปมีตบลงอย่าง
เอร็ดอร่อย

“ไปบาซิล อร่อยเลยละสิ”

บาซิลไม่ตอบ มันเคี้ยวของมันเสร็จ แล้วเงยหน้าทำตาสุดน่ารักเพื่อขอเครป
ในมือของลีนคอรน์อีก แต่ลีนคอรน์ไม่หลงกล

“นายเอาไปสองชิ้นแล้วเพื่อน อันนี้ของฉัน ว่าแต่ข้างหลังเธอนั้น” ลีนคอรน์
ละสายตาจากบาซิลมาสบตาลิล่า แต่กลับถามทีน่าย

ทีน่ายหันไปควงแขนลิล่า แล้วตอบว่า “นี่ลิล่า เพื่อนใหม่ของฉัน”

ลีนคอรน์กลอกตาเล็กน้อย แล้วดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้นเหมือน
นิกอะไรออก แต่ลิล่าก็ชิงพูดแนะนำตัวขึ้นก่อน

“ลิล่า ชีซานีน ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ยินดีเช่นกัน ลีนคอรน์ ฟรานเซสกา ครับ ส่วนเจ้านี่ บาซิล”

บาซิลผงกหัวรับ ทีน่ายมองการแสดงออกของทั้งสองฝ่ายที่เหมือนรู้จักกัน
มาก่อน จึงถามว่า

“นี่รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า”

“เปล่าจะรู้จัก”

“ตกลงรู้จักกันใหม่” ทีน่ายถามย้ำ

ลิล่ากับลีนคอรน์มองหน้ากันเหมือนต้องการจะบอให้อีกฝ่ายตอบ สุดท้าย

ลิล่าก็ตอบว่า

“เราเจอกันในโบสถ์ไฟจะ แต่ไม่ได้คุยอะไรกัน”

ที่หน้าพัยก์หน้าอย่างเข้าใจ แล้วหันไปถามลินคอร์นในเรื่องที่อยากรู้ต่อ

“ท่านพาร์มีให้นายไปทำอะไรที่เบอร์เดอร์ลิน แล้วขากลับกันดเจอกันที่ฟาฟุร่า ด้วยใช่ไหม”

“ความลับครับผม” ลินคอร์นตอบ

ที่หน้ายกมือเท้าเอวอย่างขัดใจหน่อยๆ “กับเพื่อนพ้องมีความลับได้ไง”

“อ้าว ก็ตอนรับงาน คุณทวดบอกให้เก็บเป็นความลับนี่ ดังนั้นของดออกสื่อครับคุณนักหาข่าว”

ที่หน้าทำหน้ามึ่นๆ ขณะลินคอร์นทอดกมองอย่างคนเหนือกว่า ลิล่ามองทั้งคู่แล้วยิ้ม หากเธอมีเพื่อนอย่างนี้กับเขาบ้างก็คงดี

“แล้วนายมาทำอะไรที่จัตุรัส ไม่รอรับของขวัญอยู่ที่บ้านให้สบายใจหรือไง จะ พ่อคนดัง”

ลินคอร์นยกไหล่แล้วเหล่ตามาทางลิล่า พลังพูดว่า “มัวแต่คุยกับฉัน ดีกว่าเพื่อนใหม่เธอก็เหงาหรือแล้ว เสรปเนี่ยไม่กินใช่ไหม บาซิลมันจ้องจนตาเชื่อมแล้ว”

ที่หน้ายกเขมือสูงขึ้น พลังตอบว่า “รู้แล้วละ สุขสันต์วันเกิดล่วงหน้าแล้วกัน พรุ่งนี้จะเอาของขวัญไปให้ อย่างนี้ถือว่าเป็นของฉันนะ เป็นของคุณพ่อคุณแม่ต่างหาก”

“รู้แล้วๆ ไปนะ ไปนะครับ” ลินคอร์นส่งยิ้มกวนๆ ให้ที่หน้า แล้วหันไปส่งยิ้มที่แปลความหมายไม่ถูกให้ลิล่า ก่อนจะเดินจากไป

“ที่หน้า”

“บอกให้เรียก ‘ทีน’ ไรลิส เราเป็นเพื่อนกันนะ”

ลิล่ายกมือขึ้นเกาศีรษะ “จ๊ะ จ๊ะ ทีน คนเมื่อกี้เขาเป็น...”

“ทายาทคนกลางของตระกูลฟรานเซสกา ลูกชายคนโตของเจ้าผู้ครองรัฐดาโรก้าคนปัจจุบัน เขาเป็นฟรานเซสกาคนแรกในรอบสามพันปี ที่ไม่ได้เกิดมาเป็นเด็กธำตุร์ตติกาล แต่เป็นเด็กธำตุไฟ บริสุทธิ์ด้วยนะเธอ แต่เจ้าตัวไม่ค่อย

แสดงพลังหрок คนเก่งที่แฝงตัวนะ เจ๋งปะล่ะ”

“จ๊ะ ฉันก็เคยได้ยินชื่อนั้นเหมือนกัน แต่ไม่เคยเจอตัวจริง อายุเท่าเรา เหนียว”

“ใช่ พรุ่งนี้เขาจะอายุครบสิบห้าปี แบบว่าพอดีเป๊ะก่อนการสอบเลย สองปี ที่แล้วพี่สาวของลินค พี่ฟายดันะ สอบได้ที่หนึ่ง วัลลายคนตระกูลนี้เลยไหมล่ะ”

ที่นั่นเล่าพลาถกตเครปกินอย่างเอร็ดอ่อย พอเห็นลิล่าไม่ยอมกิน ก็ถามว่า

“มีอะไรหรือเปล่า ไม่หิวหรือ”

ลิล่าส่ายหน้า แล้วยกเครปกิน เธอกินอยู่หลายคำก่อนจะหยุด พลาถหันไปหาที่นั่นแล้วเอ่ยว่า

“ที่นั่น”

“หรือ”

“ถ้าฉันบอกอะไรอย่าง อย่าโกรธนะ”

ที่นั่นหันมามองหน้าเพื่อน “เรื่องอะไรล่ะ”

“เธออยากเป็นนักหาข่าว เธอก็ควรรู้จักคนใหญ่คนโตเยอะใช่ไหม”

“ก็พอควรนะ ทำไมหรือ”

“แล้วรู้จักท่านบาฟาเรล เคียส หรือเปล่าจ๊ะ”

“แน่นอนสิ ผู้ถือครองปีกอัคคี^๑ คนปัจจุบันใช่ไหมล่ะ ทำไมหรือ”

“ท่านบาฟาเรลมีลูกบุญธรรมอยู่คนหนึ่ง รู้จักไหมจ๊ะ”

ที่นั่นขมวดคิ้ว “เคยได้ยินว่ามีนะ แต่ไม่ค่อยออกสื่อใช่ไหม มีข่าวลือว่าเด็กคนนั้นเสียพ่อแม่ไปตั้งแต่เด็ก แต่เพราะเธอได้รับสาส์นแห่งไฟ ท่านบาฟาเรลเลยรับไปเลี้ยง แต่ได้ยินเพื่อนชาวบาซิลล่าเล่าว่า เป็นเด็กแปลกๆ ชอบเก็บตัวอยู่ในห้องสมุดซึ่ง...เธอรู้ใช่ไหม จอมเวทอัคคีนั้นชอบอ่านหนังสือที่ไหน ประหลาดจะตาย”

ลิล่ายิ้มเหย แต่ก็ยังพยักหน้ารับจนที่นั่นผิดสังเกต เลยถามว่า “เธอถาม

^๑ ผู้ถือครองปีกอัคคีคือ จอมเวทอัคคีที่ไม่ใช่สายเลือดตระกูลซีซานีน ตระกูลเจ้าผู้ครองรัฐบาซิลล่า แต่ได้รับเกียรติให้เป็นหนึ่งในสภาซีซาร์ สภาปกครองสูงสุดของรัฐ

เรื่องนี้ทำไม รู้จักเด็กคนนั้นเธอ”

“ฉันเองจ๊ะ”

ที่นำมองเพื่อนตาโต ลีลาก้มหน้าลง พลังตอบเสียงเบาว่า “ฉันคือ...เด็กคนนั้นจ๊ะ”

ที่นำประมวลผลคำพูดของเพื่อนใหม่อยู่หลายวินาที “อะไรนะ ลิล พุดใหม่”

“ฉันเป็นลูกบุญธรรมของท่านบาฟาเรลจ๊ะ เลยต้องบอกเธอก่อน ถ้าไม่อยากเป็นเพื่อนกับฉัน เราจะได้...” ลีลาพูดอ่อยๆ เสียงของเด็กสาวเบาลงเรื่อยๆ ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อที่นำพูดแทรกขึ้นอย่างไม่พอใจ

“พูดอะไรแบบนั้นนะลิล”

ลีลาหน้าซีดแล้วตอบว่า “ก็...เธอบอกว่า ฉัน...ปะ...ประหลาดนี่”

ที่นำยกมือขยี้มตัวเอง พลังเหลือกตามองฟ้า แล้วตอบว่า “ที่ว่าประหลาดนะ เพราะพวกบาซิลล่าไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือ ไม่ได้หมายถึงเรื่องไม่ดีสักหน่อย มันไม่ถึงกับต้องตัดเพื่อนตัดพ้องกันหรอกนะ”

ลีลามองที่นำตาโต เธอสะดุ้งเมื่อที่นำยกมือมาโอบไหล่แล้วพูดต่อ

“ที่บาซิลล่าเป็นยังงั้นไม่รู้ แต่นั่นมันแค่คนกลุ่มเดียวที่เธอรู้จักเท่านั้น ไม่งั้นเซวิน่าที่กว้างใหญ่ไพศาลคงไม่มีทางรู้เรื่องมาหลายพันปีได้หรอก ถ้ามีแต่คนใจแคบพวกนั้น เชื่อนั่น”

ลีลาพยักหน้ารับแล้วถามว่า “ที่นำ...เอ่อ ที่น คงจะมีเพื่อนเยอะสินะ”

ที่นำหัวเราะพลงยกเครปกินต่อ “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ฉันเดินทางบ่อยนะ เลยมีเพื่อนเยอะ ที่สนิทๆ ก็มีเจ้าลินคอล์นเมื่อกี้ กับนีล เธอรู้จักใช้ไหม นีล เอนเซล ลูกชายของท่านเจ้าเซอร์รัส เจ้าผู้ครองรัฐวินด์โคลโลนนะ”

“อ้อ เคยได้ยินชื่อ คนที่ได้รางวัลนักหาข่าวรุ่นเยาว์เมื่อปีก่อนใช้ไหม”

ที่นำย่นจมูก จับเครปคำสุดท้ายแล้วเคี้ยวอย่างเจ็บใจ ตอบว่า “อย่าพูดถึงมัน ฉันแพ้เขาแค่ไม่กี่คะแนนเท่านั้น”

ลีลาเอียงคอมองหน้าเพื่อนที่เคี้ยวเครปในปาก รวากับแค้นเจ้าเครปนั้น มาแต่ปางไหน แล้วอดหัวเราะไม่ได้

“หัวเราะอะไร ลิล”

ลิล่ากัตกินเครปต่อ โดยไม่ตอบ

“แอบว่าฉันในใจใช่ไหมเนี่ย” ที่น่าเอ๋อพลางลือกคอเพื่อนใหม่ ลิล่าจึงหัวเราะเสียงดัง

“ก็ที่นตลกนี่ แพ้เขาแต่ทำอะไรเขาไม่ได้ เลยต้องมาลงกับเจ้าเครปที่น่าสงสาร”

“หัวเราะดีนักใช่ไหม มานี่เลย ไม่ต้องกินแล้ว เดี่ยวฉันกินเอง” ที่น่าแย่งเครปในมือลิล่าแล้วลูกหนีไป ลิล่าจึงวิ่งไล่ตาม เสียงหัวเราะของเด็กสาวทั้งสองทำให้ผู้คนมากมายที่มาผ่อนคลายในสวนสาธารณะอันงดงามของโซน หันมามองด้วยความเอ็นดู

3

พร้อมหน้าพร้อมตา

คุณหาสน์ไดเอนแพนไทร์สว่างไสวด้วยไฟดวงเล็กๆ หลากสี ที่ประดับ
ประดาตามอาคาร ต้นไม้ และลอยไปตามทางเดิน ชายหนุ่มร่างสูงเจ้าของเส้นผม
สีน้ำตาลอ่อน กำลังเคลื่อนย้ายดวงไฟหลากสีขึ้นไปประดับบนซุ้มประตูทางเข้าบ้าน
เสียงฮัมเพลงเบาๆ จากลำคอของเขา ทำให้ดอกไม้ต้นไม้นี้ต่างเบ่งบานกว่าปกติ จน
พ่นเกสรสีทองคลุ้งและสะท้อนกับแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับไปทั่ว

ลินคอร์นเดินออกมาตรงประตู แล้วกางแขนผลักพลังของเขาออกไป ช่วย
ให้ดวงไฟที่กำลังลอยขึ้นไปประดับบนซุ้มเคลื่อนที่ได้เร็วขึ้น พลางเอ่ยกับน้ำชาย
ว่า

“คุณแม่กับคุณพ่อข้างเคียงเลยนะฮะ”

ฟิลเลอร์ ไดเอนแพนไทร์ ยิ้มแล้วถามว่า “ทำไม อดใจรอเปิดกล่อง
ของขวัญของแม่เราไม่ไหวแล้วหรือไง ลินค์”

ลินคอร์นยิ้มกว้าง “ผมแค่อยากเห็นว่า ของขวัญของแม่กับของผม อะไร
จะทำให้อีกฝ่ายตกใจมากกว่ากัน”

ฟิลเลอร์ส่ายหน้าพร้อมรอยยิ้ม ลินคอร์นเอียงคอมองน้ำชายอย่างสนใจ

ฟิลเลอร์ ไตเอนแพนไทร์ เพิ่งเรียนจบจากป्राการจีเซลล่ามหาหมาดๆ แม่ตอนนี้จะฝึกงานในฐานะมาสเตอร์ผู้เชี่ยวชาญเวทแห่งแสงของโรงเรียนเวทแห่งเซวิน่า แต่คุณน้าผู้มีรอยยิ้มขโมยใจสาวคนนี้ ก็เป็นนักดนตรีเวทที่มีคนอยากซื้อตัวคอนเสิร์ตมากที่สุดในขณะนี้

“แน่ใจว่าของตัวเองแน่วแน่” ฟิลเลอร์แซวกลับ

“แน่นอน ผมสั่งทำพิเศษเซียวนะ น้าฟิลเห็นก็ต้องตะลึง”

ฟิลเลอร์หัวเราะ แล้วจัดการให้ดวงไฟลือตลุดท้ายลอยชนเพดานที่จอดรถรับส่งผู้โดยสารหน้าคฤหาสน์ เท่านั้นคฤหาสน์ไตเอนแพนไทร์ก็ระยิบระยับด้วยดวงไฟเย็นตาหลากหลายสี

“ขาดอะไรไปหรือเปล่านะ”

ฟิลเลอร์มองไปรอบๆ ก่อนจะติดนิ้วดัง เป๊าะ! เกสรดอกไม้ที่ล่องลอยอยู่โดยรอบก็พองจนบวมเป่ง และแตกออกเป็นจิ้งหะและขนาดไม่เท่ากัน เกิดเป็นเสียงอันไพเราะตามมา

“เพลงเพราะจังฮะ น้าฟิลแต่งเพลงใหม่อีกแล้วหรอ” ลินคอร์นถาม

“อืม กะว่าจะเอาไว้ใช้ในงานวันสถาปนา มาสเตอร์เซคโซนี่เขาขอมา เพราะปีนี้จอมเวทอัคคีเป็นเจ้าภาพนะ ใช้ได้ไหม นี่เป็นเพลงที่จะเปิดคลอไปทั่วงาน น้ายังต้องแต่งเพลงพิเศษอีกสองสามเพลง”

“ยอดเยี่ยมไปเลยต่างหากครับ อย่างกับเป็นงานเฉลิมฉลองผสมกับงานประลองแนะ รับรองว่าคนที่มาจากบาซิลล่าทุกคนต้องชอบ ฟังแล้วกระชุ่มกระชวยดี” ลินคอร์นตอบพลางยกนิ้วให้ ฟิลเลอร์ส่ายหน้ากับความตรงไปตรงมาของหลานชาย ก่อนฟิลเลอร์จะเอ่ยอะไรออกมาอีก สองหนุ่มก็ได้ยินเสียงประตูรั้วสีทองของคฤหาสน์ไตเอนแพนไทร์เปิดออก

ฟิลเลอร์ก้าวไปยืนบนบันไดขั้นแรกคู่กับลินคอร์น ขณะมองรถที่ลากโดยมารี ลัทธิศักดิ์สิทธิ์ประจำรัฐดาโรก้า เข้ามาเทียบ แล้วลินคอร์นก็ก้าวไปเปิดประตูห้องโดยสาร

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ คุณแม่” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง ขณะยื่นมือเป็นหลักให้สตรีหมายเลขหนึ่งของดาโรก้าก้าวลงจากรถลาก

เฟมิลล่า ดี. ฟรานเซสกา เจ้าของเส้นผมดำขลับตัดเป็นลอนยาวถึงกลาง หลังยื้มกว้างรับการต้อนรับกลับบ้านของลูกชาย ดวงตาสีเดียวกับสีผมของเธอ เปล่งประกายแจ่มใส แล้วตอบว่า

“รอม่านานหรือเปล่า ลินค์”

ลินคอร์นสวมกอดผู้เป็นแม่แล้วตอบว่า “มีใครกล้าไม่รอคุณแม่หรือหะ คุณพ่อยังต้องรอเลย”

เฟมิลล่าหวะเสียงใส ขณะเดินไปกอดน้องชายที่เฝ้าต้อนรับเธอเบาๆ แล้วหันมาค้อนลูกชายที่เป็นหลักให้ลูกสาวคนโตของเธอก้าวลงจากรถลาก พลังพูดขึ้นว่า

“ปีนี้ลินค์ต้องทะเลี่ยงกับของขวัญของแม่นะ แม่จะไม่ยอมแพ้เป็นปีที่สามติดต่อกัน”

ลินคอร์นทำเป็นไม่สนใจคำอวดอ้างของแม่ แล้วหันไปป้องปากถามพายุต์ว่า “พี่รู้หรือเปล่าว่า แม่เตรียมอะไรไว้”

พายุต์มิลเลีย ดี. ฟรานเซสกา บัดเปี่ยมของเธอมาด้านข้าง แล้วเอียงคอตอบว่า “ถามฟลินน์สิ แม่อยู่กับฟลินน์ตลอด ฟลินน์ต้องรู้แน่”

ลินคอร์นทำหน้าเหย พลังหันไปหาเด็กชายวัยสามขวบอย่างสับสนที่กำลังพยายามลงจากรถลากด้วยตัวเองอย่างอดขำไม่ได้

“เฮ้! ฟลินน์ให้ช่วยไหม”

ฟลินน์ ดี. ฟรานเซสกา เงยใบหน้าน่ารักที่ติดจะนั่งขมมองพี่ชาย แล้วส่ายหน้า ก่อนจะกระโดดลงมายืนอยู่บนพื้นอย่างงดงาม พลังปิดฝืนที่เขาออก ลินคอร์นยื้มขำกับท่าทางเก๋เกินวัยของน้องชาย แล้วเงยหน้าส่งยิ้มกว้างให้ผู้ชายซึ่งทรงอำนาจที่สุดในดาโร้ก้า

“หวัดดีครับพ่อ คุณลุงไมล์กับคุณน้าเชรีไม่มาด้วยหรือหะ ผมถึงไม่เห็นคู่มือตัวแสบของเจ้าฟลินน์”

เจ้าผู้ครองรัฐดาโร้ก้าคนปัจจุบัน ลีโอ ฟรานเซสกา ลูบศีรษะลูกชายอย่างเบามือ แล้วตอบว่า “โลว์ไปหาคุณยายของเขาที่เซกันนะ เพราะพ่อเข้าโรงเรียนแล้ว คงไม่ได้เจอกันเป็นปี”

ลินคอร์นยิ้มรับ นิ่งยongๆ ตรงหน้าน้องชายคนเล็ก ว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐดาโรก้าคนถัดไป แล้วยิ้มพลีให้

“งานนี้นายเสร็จพี่แน่ๆ ไม่มีคู่หอย่างไรก็เหมือนดาร์ก็ไม่มีปีกนั่นแหละ”

ฟลินน์ทำตาตุ๋นพี่ชาย แล้วหันไปทางอื่นอย่างไม่มีใจ ก่อนจะตาโตเพราะโดนลินคอร์นอุ้ม เด็กชายตัวน้อยหันมาส่งสายตาดูไม่พอใจ พี่ชายทำเหมือนเขาเป็นเด็กๆ ขณะที่ลินคอร์นเอ่ยว่า

“เรียกพี่ชายให้ชื่นใจหน่อยสิ ฟลินน์”

“ไม่ ลินค์ซี่แก๊ง” ฟลินน์ตอบหน้านิ่ง พลายกมือข้างหนึ่งบีบแก้มพี่ชาย คนซี่แก๊งหัวเราะรำ แล้วจับฟลินน์พาดบ่าห้อยหัวต้องแต่ง ก่อนจะหันไปพูดกับแม่ว่า

“เข้าบ้านเถอะครับคุณพ่อคุณแม่ เล็กของคุณยายรอเราอยู่”

ลินคอร์นเดินนำทุกคนไปก่อน ขณะที่ฟลินน์ยกมือทูปหลังพี่ชาย แต่เพราะเจ้าหนูแรงน้อยกว่า ลินคอร์นจึงหัวเราะเสียงดังมากขึ้นที่แก๊งน้องชายได้

“ลินค์นี่จริงๆ เลย รู้ว่าน้องไม่ชอบให้ทำเหมือนเขาเป็นเด็ก ก็ยังชอบแก๊งน้อง” เพลี้ยล่ายหน้ายิ้มๆ ให้สองพี่น้องที่แก๊งแห่กันประจำ

“แล้วใครเป็นคนสอนลินค์ล่ะครับ พี่เองไม่ใช่เหรอ” ฟิลเลอร์ย้อนพี่สาว พลายหันไปยิ้มกับหลานสาวที่ดูจะผอมไป หลังจากกลับไปเรียนที่ดาโรก้ายังไม่ถึงเดือน

“พลังของหนู...”

“อะ น้าฟิล พลังของหนูปะๆ ที่กลับมาซำก็เพราะเหตุนี้แหละคะ” ฟายด์ตอบ ใบหน้าหวานปรากฏร่องรอยเศร้าสร้อยขึ้นแวบหนึ่ง แล้วจางหายไปเมื่อเธอยิ้ม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นั่น ฟิลเลอร์คิดว่าหลานสาวคนเก่งของเขาจะจัดการได้

“เข้าบ้านเถอะครับพี่ คุณแม่ทำอาหารรอแต่เช้าเลย” ฟิลเลอร์ชักชวนครอบครัวพี่สาว แล้วเดินนำไป

“นายรู้หรือเปล่าว่าลินค์เตรียมของขวัญอะไรให้พี่” เพลี้ยถาม

ฟิลเลอร์หัวเราะ “กลัวแพ้เธอครับ”

พี่สาวคนสวยค่อนน้องชายแล้วตอบว่า “แค่อยากรู้เฉยๆ น้า ยังไงพี่ก็ชนะ

อยู่แล้ว”

“แล้วที่แหม่มาสองปีติดนี้ ใครเธอ” ลีโอถามแทรกขึ้นมา ทำให้คุณมารยา กระทั่งคอยใส่คนถามเบาๆ อย่างขัดใจ

“เจียบไปเลยท่านเจ้าผู้ครองรัฐ นี่มันการต่อสู้ระหว่างแม่ลูก พ่อไม่เกี่ยว เข้าใจไหม” เฟมิลชูฟอ

ลีโอหัวเราะหึๆ ในลำคอ พลังถอยไปโอบไหล่ลูกสาว แล้วกระซิบถาม ฟายด์เบาๆ “ลูกว่าใครจะชนะ”

ฟายด์เหวี่ยงหน้าขึ้น ยิ้มสดใสให้ลีโอ แล้วตอบว่า “เห็นว่าลินคอล์นเพิ่งกลับจาก เบอร์เดอร์ลิน มีความเป็นไปได้สูงว่า น้องชายของหนูจะชนะนะคะ แหม...พวกธาตุไฟเขาแข่งกันอย่างนี้ เราคงทำได้แค่ดูแลหะคะคุณพ่อ”

ลีโอยิ้มรับคำตอบของลูกสาว ก่อนจะหันไปมองทางประตูบ้าน

“เดี๋ยวหนูไปดูเองคะ ว่าใครมา” ฟายด์ตอบ แล้วเดินกลับไปประตูบ้าน

“สวัสดีคะ พี่ฟายด์ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ” ที่นาร้องทัก ขณะกระโดดลงจากรถลาก พร้อมกล่องของขวัญที่ห่อด้วยกระดาษสีเงิน

“จำ แล้วนั้น...เพื่อนใหม่เธอจ๊ะ” ฟายด์ถาม ขณะมองเลยไปทางเด็กสาวที่กำลังก้าวลงจากรถอย่างระมัดระวัง แต่สุดท้ายก็สะดุดขาตัวเองจนเกือบหน้าคะมำ ดีที่มือไวกว่ารวบจับประตูกองโดยสรวไว้ได้ก่อน ไม่อย่างนั้นคงได้ล้มไปแล้ว

“ลิ...ลิล่า ชีซานิน ยินดีที่ได้รู้จักคะ” เด็กสาวแนะนำตัว พลังยกมือดันแว่นอย่างขัดเขินที่เกือบต้องขายหน้าเมื่อกี้

“จ๊ะ ฟายมิลเลีย ดี. ฟรานเซสกา จ๊ะ เรียกพี่ฟายด์อย่างทีนก็ได้ มาอวยพรวันเกิดให้ลินคอล์นเธอจ๊ะ”

ที่น่าน้ำยู่แล้วตอบว่า “คุณพ่อคุณแม่ให้มาต่างหากคะ”

ฟายด์ยิ้ม “จริงเธอ”

ที่น่ายิ้มแห้งแล้วตอบว่า “ก็ส่วนหนึ่งคะ ยังไงก็มาทุกปีอยู่แล้ว แต่ปีนี้นายนิลติดงานกับท่านเจ้าเลยให้หนูเป็นตัวแทนเอาของขวัญมาให้ก่อน แล้วจะตามมาสมทบหลังวันสอบ”

ฟายด์ยิ้ม “นั่นสินะ ไกลวันสอบแล้วนี่ แล้วน้องลิล่าล่ะคะ มาสอบเข้าด้วย

ไซ้ใหม่”

“เอ่อ...คะ มาสอบด้วยค่ะ”

ที่นาคลองแขนเพื่อนใหม่แล้วตอบว่า “มันบังเอิญมากเลยพี่ฟายด์ ลีลาเขาเจอลินค์ตั้งแต่อยู่บนโบกี้รถไฟที่พาหุว่าเลยคะ แล้วก็มาเจอกันอีกที่นี้ ดวงสมพงศ์กันมากๆ เลยว่าไหม”

ฟายด์พยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “เธอจะ จ๊นก็เป็นเพื่อนกันแล้วสิ เข้าบ้านกันดีกว่า นายลินค์คงดีใจที่ได้เห็นเราสองคน”

ที่น่ายักหน้าแล้วลากลีลาขึ้นบันได แต่ลีลาแย้งเสียงเบาว่า “ทีน เธอเข้าไปคนเดียวดีกว่า นี่เป็นงานครอบครัวนะ ฉันไม่ได้สนิทด้วย มันจะเสียมารยาทนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ลิล ครอบครัวนี้ใจดีจะตาย เธอไม่ต้องกลัวนะ”

ลีลาทำหน้าเหยเก ก่อนจะปรับเป็นยิ้มเหี้ยๆ ให้ฟายด์ “แต่ฉันเกรงใจ ฉันรอข้างนอกนี้แหละดีแล้ว”

“ไม่ได้ มาแล้วก็ต้องเข้าไปด้วยกัน เราเป็นเพื่อนกันหรือเปล่า” ที่นากลมเสียงซึ้งซัง จนลิลายอมเดินตาม

เสียงพูดคุ้ยสลับกับเสียงหัวเราะดังมาจากห้องนั่งเล่นใหญ่ กระทั่งทั้งสามเดินไปถึง เสียงพูดคุ้ยก็ซาลง แล้วทุกสายตาก็จับจ้องไปที่เด็กสาวทั้งสองคนแทน ลีลาอยากเดินไปหลบข้างหลังที่น่าย แต่ที่น่ายจับมือเธอ บังคับให้เธอยืนด้านข้าง แล้วเอ่ยว่า

“สวัสดีคะ คุณลุงคุณป้า คุณพ่อคุณแม่ฝากของขวัญมาให้นายลินค์คะ” เสียงใสของที่น่ายทำให้เพ็ญยิ้มกว้าง ขณะที่ลินคอรันรามือจากการแก้งน่องชายแล้วเดินมารับกล่องของขวัญจากที่น่าย

“อันนี้ของฉัน นี่ของนายนิล” ที่น่ายส่งของขวัญกล่องใหญ่ให้คุณพ่อคุณแม่เธอฝากมาให้ลินคอรัน จากนั้นก็ควักลูกบอลสีแดงกับสีน้ำเงินส่งให้

“ลิล...ของเธอล่ะ” ที่น่ายกระตุกแขนเรียกเพื่อนที่เอาแต่เงียบ ลีลาจึงล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แล้วหยิบลูกบอลสีเหลืองออกมาส่งให้

“สุขสันต์วันเกิดคะ” เด็กสาวเอ่ยเบาๆ

“ขอบคุณครับ ชอบใจทีน ทุกคนครับนี่เพื่อนใหม่ของพวกเรา เธอชื่อ...

ลิล่าครับ”

ผู้ใหญ่ทั้งหมดมองมาที่เด็กสาวเจ้าของแว่นตากกลมโตเป็นตาเดียว ลิล่ามียืนเฉยเพราะไม่คุ้นเคยกับการเป็นจุดสนใจ แต่เพื่อรักษามารยาทต่อผู้ใหญ่ เธอจึงโค้งตัวแล้วแนะนำตัวว่า

“ลิล่า ซีนานีน ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ”

“อ้อ หนูคือลูกบุญธรรมของท่านบาฟาเรลนะเอง ฉันทึกอยู่ว่าคันท่านหนูจัง”

ลิล่าสยดสยองนอนโยนของผู้หญิงที่ลินคอล์นเรียกว่า ‘คุณแม่’ เลี้ยววินาทีต่อมาสมองของเธอก็ประมวลได้ว่า เธอเคยเห็นผู้หญิงคนนั้นที่ไหน

เฟมิลล่า ดี. ฟรานเซสกา หนึ่งในห้าอันดับผู้หญิงที่หนังสือพิมพ์ เซเวเดลี จัดไว้ว่าทรงอิทธิพลต่อโลกเซวิน่ามากที่สุด ซึ่งเธอครองอันดับตามสถิตินี้ติดต่อกันมาสิบปีซ้อนแล้ว ลิล่าเคยอ่านประวัติการเรียนและการทำงานของเธ และยังรู้ความยอดเยี่ยมของหญิงสาวจากการบอกเล่าของคุณพ่อด้วย ว่าเธอคนนั้นแหละคือตำนานที่ยังมีชีวิต เป็นโพนาลิต้าที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์เซวิน่า

“สะ...สวัสดิ์ค่ะ ยินดีที่ได้พบท่านค่ะ” ลิล่าเอ่ยปากคอลัน ทั้งที่ที่น่าก็บอกเธอแล้วว่า ลินคอล์นเป็นลูกของใคร แต่เธอลืมนึกไปว่า ตระกูลนี้ไม่ได้ดังเพราะชื่อ ฟรานเซสกา เพียงอย่างเดียว

เฟมิลมองท่าทางตื่นตกใจของเด็กสาวด้วยแววตาอ่อนโยน พลังกวักมือเรียก “มานี่ลิจ๊ะ”

ลิล่าเดินเข้าไปหา แล้วนั่งตัวเกร็งอยู่ข้างเฟมิล

“ฉันได้เห็นหนูตอนเล็กๆ แหม โตแล้วน่ารักเสีย”

ลิล่าส่ายหน้า แล้วกลืนใจถามว่า “เราเคยเจอกันหรือคะ”

เฟมิลยิ้มแล้วหันไปสบตาลีโอ “ไม่หรอกจ๊ะ เคยเห็นแค่ในรูปที่ท่านบาฟาเรลเอามาอวดเท่านั้น ท่านรักหนูมากนะจ๊ะ”

ลิล่าจิกยิ้มกว้างขึ้น “ค่ะ หนูก็รักคุณพ่อมาก”

เฟมิลลูบหัวเด็กสาวแล้วเอ่ยว่า “อย่าโทษทุกอย่างที่มันกลายเป็นแบบนี้ เพราะทุกอย่างที่ผ่านมาทำให้หนูมาอยู่ตรงนี้นะจ๊ะ”

ลิล่าเงยหน้าสบดวงตาสีดำของคนที่เธอชื่นชมอย่างไม่เข้าใจ ว่าเธอคนนี้รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเธอบ้าง แต่เฟลิร์กก็ไม่พูดอะไรมากกว่านั้น

“มาร้องเพลงวันเกิดกันดีกว่า ลินค์ เตรียมอธิษฐานนะจ๊ะ”

ลินคอรันเดินมาหยุดอยู่หน้าเค้กหิมะสีทองของตัวเอง ขณะที่ลิล่าเดินกลับไปหาที่น้ำ แล้วเสียงเพลงวันเกิดที่ไม่คุ้นหูลิล่าก็ดังขึ้น พร้อมกับเสียงเปียโนที่ฟิลเลอร์เป็นผู้เล่น ทั้งหมดร้องเพลงวันเกิดวนอยู่สองรอบ เมื่อจบลง ลินคอรันก็เป่าเทียนต้นไม้สิบห้าเล่ม ที่ประดับอยู่บนเค้กต้นสนให้ดับลง ตามด้วยเสียงปรบมือของคนทั้งห้อง

เฟลิร์กเดินมากอดลูกชายแล้วหอมแก้มดังฟอด พร้อมกับฟายด์ที่หอมแก้มน้องชายอีกข้าง ลินคอรันก้มลงอุ้มน้องชายตัวน้อยของเธอ แล้วหอมแก้มยุ้ยๆ ของฟลินน์อย่างมันเขี้ยว ก่อนจะเดินไปกอดคุณพ่อ คุณตา คุณยาย คุณน้า ขณะที่รอบห้องนั่งเล่นมีเสียงเหมือนเมล็ดข้าวโพดคั่วแตกดังถี่ๆ แล้วกล่องของขวัญมากมายที่ส่งเสียงอวยพรมาจากคุณปู่ คุณย่า เหล่าคุณทวด และญาติคนอื่นๆ ก็ลอยมาปรากฏอยู่เต็มห้องนั่งเล่น

ลิล่าเงยหน้ายิ้ม มองภาพแห่งความสุข และรับฟังเสียงอวยพรจากทุกสารทิศ ไม่น่าแปลกใจเลย ว่าทำไมลินคอรันถึงได้สดใสและร่าเริงนัก ก็เพราะเขาเป็นที่รักขนาดนี้ เขาจะเศร้าไปทำไม

“มาเร็วลิล ได้เวลากินเค้กแล้ว” ที่นาร้องบอกแล้ววิ่งไปหาลินคอรัน พลังสับดนิ้วเหนือศีรษะเด็กหนุ่ม จนเกิดเกล็ดหิมะสีรุ้งร่วงลงบนศีรษะเพื่อนสนิท

“ทีนเก่งจัง นั่นไม่ใช่เวทียาเวทที่ทำกันได้ง่ายๆ นะ” ลิล่าคิด พลังเดินเข้าไปช่วยจัดจานส่งให้คุณยายของลินคอรัน

ความสุขของการฉลองวันเกิดยังดำเนินต่อไปจนดึก ที่นากับลิล่าจึงขอตัวกลับก่อนเวลาเปิดกล่องของขวัญ ซึ่งพวกเธอคิดว่า น่าจะเป็นเวลาของครอบครัว ลินคอรันจึงเดินมาส่งเพื่อนทั้งคู่ขึ้นรถลากที่หน้าบ้าน

“ขอบใจทีน ฝากขอบใจนิลด้วย” ลินคอรันเอ่ย ขณะที่หมดรอให้ทิงเจอร์ของรถลากับจ้างวิ่งออกจากอาคารที่พักสัตว์พาหนะ

“อย่าลืมของขวัญวันเกิดฉันแล้วกัน” ที่นตอบด้วยรอยยิ้มพราว

“แน่นอน ขอบใจเธอด้วยนะ ลิล”

ลิล่ายิ้ม “สุขสันต์วันเกิดจ๊ะ ขอให้มีความสุขมากๆ นะ” เด็กสาวอวยพรเพิ่ม ซึ่งยาวกว่าตอนที่ส่งของขวัญให้

ลินคอร์นยิ้ม “แล้ววันเกิดเธอล่ะ วันไหน”

“จริงด้วยลิล ของฉันวันที่ 17 สิงหาคม เธอล่ะ”

“24 ธันวาคม” ลิล่าตอบ

“โห ก่อนวันโรเซอวันเดียวเอง มาจัดปาร์ตี้กันเถอะ” ที่นั่นแน่นอนอย่างนี้สนุกสนาน

ลิล่ายิ้ม ลินคอร์นเดินไปเปิดประตูห้องโดยสารให้สองสาว แล้วพูดว่า

“นั่นสิ กลับบ้านดีๆ นะทีน ลิล”

“เจอกันวันสอบนะ” ที่นั่นเอ่ยพลางยกมือขึ้น ลินคอร์นยกมือขึ้นตบมือขึ้นนั้นแล้วว่า

“แน่นอน เธอด้วย แล้วเจอกัน”

ลิล่ามองมือที่นำกับลินคอร์น แล้วจึงยกมือตัวเองขึ้นตบกับมือลินคอร์นบ้าง

“จ๊ะ”

4

ของขวัญวันเกิด

“เด็กคนนั้นเหรอ” ลีโอเอ่ย ขณะกรรยาก้าวขึ้นเตียง

เฟลิลสอดตัวเข้าไปในผ้าห่มแล้วตอบว่า

“หนูลิลานะเหรอ ใช่”

ลีโอเอื่อมไปปิดไฟหัวเตียง แล้วล้มตัวลงนอนเช่นกัน พลังเอ่ยด้วยเสียง
ปนขำว่า

“จะมีสักครั้งใหม่ที่สภาคีซาร์ไม่ขัดแย้งกันเอง”

“มันเป็นธรรมชาติของพวกเขา ตาแก่พวกนั้น แก่ๆ กันแล้ว แต่ก็ยังยึดติด
กับธรรมเนียมคร่ำครึมากมาย อาคิราก็คงปวดหัวน่าดู”

“อาคิร่าเป็นเจ้าผู้ครองรัฐที่ดีนะ สภาคีซาร์ก็ดูเหมือนจะลดการปะทะกันลง
ได้ แต่นี่ก็เหลืออีกไม่กี่ปีไม่ใช่เหรอ ที่อาคิร่าจะลงจากตำแหน่งนะ”

“ใช่ คงเป็นอีกวันที่เราจะได้สนุกกัน” เฟลิลเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ขณะเอียง
ศีรษะขบไหล่ลีโอ พลังหลับตาลง

“แล้วเด็กน้อยของท่านบาฟาเรลจะสนุกด้วยหรือเปล่าล่ะ”

เฟลิลยิ้มในความมืด “เด็กคนนั้นจะเป็นจอมเวทอัคคีแบบไหนกันนะ”

“ตกลงเชียร์คนนั้น?”

เฟมิลหัวเราะเหมือนกำลังขำกับอะไรบางอย่างที่เธอรู้อยู่คนเดียว แล้วตอบว่า “อัคคาต่างหากที่คอยเชียร์เด็กคนนั้น...อย่างออกนอกหน้าด้วย”

ห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์ไดแอนแพนไทร์เจียบสจด์ สองแม่ลูกหายาฮา
เจ้าของคฤหาสน์นั่งคุกเข่าหันหน้าเข้าหากัน โดยมีโต๊ะรับแขกคั่นกลาง เบื้องหน้าทั้งสองเป็นกล่องของขวัญขนาดใหญ่พอๆ กัน มือของทั้งคู่จับอยู่ที่กล่องเตรียมเปิด ลิโอนั่งอยู่บนโซฟาที่ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างกล่องของขวัญของทั้งคู่พอดี

“เรีม์เลย์ฟลินน์” ลินคอล์นเอ่ย หนูน้อยฟลินน์หันไปจ้องนาฬิกา แล้วเรีม์นับถอยหลัง ทุกปี การเปิดกล่องของขวัญของสองแม่ลูกจะเปิดในวันที่ 6 กรกฎาคม เวลาเที่ยงตรง โดยสองแม่ลูกจะสลับกันกำหนดเงื่อนไขของขวัญในแต่ละปี แพ้ชนะจะวัดกันที่ความยากง่ายในการจัดหา หรือจัดทำของขวัญนั้น เดิมทีคนตัดสินคือลิโอ แต่ปีนี้ลิโอมอบหน้าที่นั้นให้ลูกชายคนเล็กแทน

“ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง...เปิดได้!”

กล่องทั้งสองใบเปิดออก การแข่งหาของขวัญที่ถูกใจอีกฝ่ายและกรรมการเกิดขึ้นตั้งแต่ลिनคอล์นอายุได้ห้าขวบ ลินคอล์นพยายามเอาชนะแม่ในการแข่งหาของขวัญตั้งแต่ตอนนั้น แต่ก็แพ้ผู้เป็นแม่มาตลอด เพิ่งจะมีสองปีก่อนที่ลिनคอล์นชนะติดต่อกัน และปีนี้เขาก็หวังว่า ตัวเองจะชนะเหมือนสองปีก่อนที่ผ่านมา

“โอ้ไม่นะ ลินค์ ลูกไปเอามันมาได้ยังไง” เฟมิลถาม พลังยิ้มกว้างกับโคมไฟต้นไม้ ที่มีผลเป็นดวงไฟ ฐานต้นไม้คือลาวาที่กำลังเดือดปุดๆ ลาวาชั้นเหลวถูกสูบขึ้นไปหล่อเลี้ยงต้นไม้จนเป็นสีแดงทองทั้งต้น ส่วนผลที่เป็นดวงไฟ ก็ไม่ใช่แค่ดวงไฟธรรมดา แต่ภายในกลับมีหินหลากสีเปล่งประกายอยู่ เพื่อเปลี่ยนสีดวงไฟไปตามสีของอัญมณี

อัญมณีพวกนี้เป็นของหายาก แต่ละสีก็มาจากแต่ละรัฐ การจะตามหาอัญมณีพวกนี้มาจนครบทุกสีจึงเป็นเรื่องยาก และยิ่งยากเกินไป สำหรับคนที่ไม่ใช่จอมเวทติดติกาสาอัญมณีอย่างลिनคอล์น

“ก็คุณแม่ชอบนี่อะ ผมเลยขอความช่วยเหลือจากคุณทวดนิดหน่อย แต่

ผมไม่ได้โก่งนะฮะ นอกต้นแลมบีช⁷ ที่เป็นตัวโครงสร้างหลักของโคมซึ่งผมซื้อจากร้านคุณมาเกิดแล้ว นอกนั้นผมทำมันเองทั้งหมดเลย”

“จ๋าๆ แล้วของขวัญของแม่เป็นยังไง”

ลินคอร์นมองหามวกสีน้ำตาลแดงที่ปักชื่อเขาไว้ด้านหลัง แล้วยิ้มกว้าง

“หมวกใหม่อัคคี ทอและตัดเย็บด้วยมือ ใช้ป้องกันไฟได้ทุกชนิด เสริมพลังเวท แถมมี...” ลินคอร์นเดินไปหยิบหมวกแล้วพลิกหมวกหงายขึ้น พลังยิ้มกว้าง “ช่องเก็บอาวุธปริศนา ในนั้นเป็นของขวัญที่แท้จริงใช้ไหมฮะ คุณแม่”

เฟมีลหัวเราะ “แล้วลูกจะชอบมัน”

ลินคอร์นล้วงมือเข้าไปในหมวก แล้วดึงบางอย่างออกมา “แหวน?”

แหวนที่อยู่ในมือลินคอร์น ตัวเรือนทำจากหินโดอะแกรม⁸ ที่เจียรระโนจนกลายเป็นวงแหวนกลมใส เนื้อในมีเรนดาไนท์⁹ ไหลเวียนอยู่

“มันอาจช่วยลูกได้ตอนที่ไปโรงเรียนนะ”

ลินคอร์นสวมมันเข้าที่นิ้วชี้ข้างซ้าย แล้วอ้าแขนโอบกอดแม่

“ขอบคุณครับแม่”

“สุขสันต์วันเกิดจะ ลูกรัก ขอให้สนุกกับโรงเรียนนะจ๊ะ”

“สุขสันต์วันเกิดเหมือนกันฮะ ผมรักแม่นะครับ”

“แม่ก็รักลูกจ๊ะ” เฟมีลตอบพลงดันตัวลูกชายออก แล้วหันไปถามลูกชายคนเล็ก

“ตกลงปีนี้ใครชนะจ๊ะ”

เด็กน้อยฟลินน์มองของขวัญสองอันสลับกันไปมา แล้วชี้ไปทางของลินคอร์น

⁷ ต้นแลมบีช ต้นไม้แคระที่เติบโตได้ดีในที่ที่มีอคคีเวทสูง มักถูกนำมาใช้ในการทำเป็นต้นไม้ประดับบ้าน

⁸ หินโดอะแกรม หินที่มีลักษณะคล้ายเพชร ใสและเปล่งประกาย เจียรระโนยากกว่าเพชรสิบเท่า

⁹ เรนดาไนท์ หินเหลวสีส้มแดงที่เกิดจากการหลอมของลาวา จะเปลี่ยนสีไปตามพลังเวทของผู้ที่สวมใส่ เป็นอัญมณีเวทเหลวชนิดเดียวที่เป็นอัญมณีธาตุไฟ

“ฟิสิกส์ชนะ” เด็กชายตอบทั้งที่แวตาบอกชัดเจนว่า “ไม่อยากจะยอมรับเท่าไร”

“ทำไมล่ะจ๊ะ ฟลินน์ ของแม่น่ะทำยากกว่าอีกนะ แม่ทอไหมที่ทำหมวกนี้เองเลย” เฟมิลเริ่มไวยวาย ขณะลิโอหัวเราะ พลังตอบว่า

“ทั้งสองอย่างทำจากอัญมณีเหมือนกัน แต่ฟลินน์ไม่ได้มีความรู้มากเท่าเธอ นี่นา เฟมิล เอาเถอะน่า ของขวัญก็ถูกใจเธอมากไม่ใช่หรือ”

เฟมิลทำหน้ามุ่ยนิดหนึ่งแล้วแยมยิ้ม พลังหันไปถามลูกชายว่า “ปีหน้าเราจะเอาของขวัญเป็นอะไรละ เจ้าตัวยุ่ง”

ลินคอร์นหัวเราะแล้วถามว่า “ปีที่แล้วคุณแม่เป็นคนตั้งใจทอ เล่นเอาผมเหนื่อยเลย ปีนี้เป็นทีของผมบ้างละ อิม...เอาเป็นของขวัญที่เกี่ยวกับธาตุดินดีกว่าครับ ผมค่อยได้เปรียบหน่อย”

เฟมิลค่อนข้างให้ลูกชาย เธอเดินไปนั่งข้างลิโอแล้วส่งยิ้มอย่างเหนือกว่าให้

“แน่ใจหรือจ๊ะ แฟนของคุณนี่เนียเก่งด้านนี้พอควรเลยนะ”

ลินคอร์นได้แต่ส่ายหน้ากับความเจ้าเล่ห์ของแม่ตัวเอง แล้วตอบว่า

“ผมต่อให้ต่างหาก เดี่ยวจะหาว่าชนะแล้วเอาเปรียบ จริงไหมฟลินน์”

“ไม่รู้ ผมเชียร์คุณแม่” ฟลินน์ตอบพลังป็นขึ้นป็นข้างเฟมิล แล้วถอนหายใจยาว รวากับตัวเองเพิ่งทำงานหนักมาหยกๆ คนทั้งหมดเลยหัวเราะ ฮาครื้นกับท่าทางเป็นงานเป็นการของทายาทฟรานเซสกำลังคนเล็ก ก่อนจะกลายเป็นการสนทนาที่เต็มไปด้วยความสุข เมื่อทั้งหมดเดินไปห้องอาหารเพื่อกินอาหารกลางวัน

“คุณแม่ฮะ” ลินคอร์นถาม ขณะจิ้มผลไม้เข้าปาก

“ว่าไงจ๊ะ”

“คุณแม่รู้จักลิลาด้วยหรือครับ”

“จ๊ะ เธอเป็นลูกสาวบุญธรรมของท่านบาฟาเรล” เฟมิลตอบ

“ผมได้ยินว่าเธอได้รับสาส์นแห่งไฟด้วย”

เฟมิลเอียงหน้ามองลูกชายด้วยดวงตาพราว “สนใจเด็กคนนี้หรือ”

ลินคอร์นหัวเราะในลำคอ “เพราะคุณตาทวดบอกหรือครับ ว่าผมจะมี

เพื่อนใหม่ที่น่าสนใจคนหนึ่งในชั้นเรียนตอนเช้าโรงเรียน”

เฟมีลเลิกคิ้ว “คุณตาหวดบอกลูกอย่างนั้นหรือ”

ลินคอร์นพยักหน้าพลางหันไปมองฟลินน์ ที่พยายามบ้วนน้ำเข้าปากบาซิล โดยไม่ให้เปื้อนขนของมันเป็นอย่างซ้ำชั้น แต่สุดท้ายก็เปื้อนอยู่ดี แกมมันยังพยายามก้มมาจับคางก่อนโตะในจานเสียเองอีก ฟายด์เห็นทำไม่ดี เลยยกจานเค้กขึ้น

“ประวัติเธอน่าสนใจอยู่หรอกจะ เพราะการได้รับสาส์นแห่งไฟของเธอยังเป็นที่ยกย่องอยู่ แต่สมาชิกรักทำอะไรได้ไม่มากนัก เพราะสาส์นแห่งไฟเป็นสาส์นที่ยุติธรรมที่สุดในบาซิลล่า ดังนั้นหนูลิล่าคนนั้นจึงมีสิทธิ์เท่ากับชีซานั้นคนอื่น ๆ”

“เธอดู...แปลกจากชีซานินทั่วไปนะครับ”

เฟมีลยิ้มพลางยกมือขึ้นลูบหัวลูกชาย “ดูแลเธอหน่อยแล้วกันลินค์ เด็กคนนั้นต้องผ่านชีวิตในวัยเด็กมาอย่างยากลำบากมากเลย”

ลินคอร์นนึกยิ้ม “แล้วอย่างผมเนี่ย ลำบากน้อยกว่าเธอหรอกครับ”

เฟมีลค่อน แล้วนั่งมองลูกชายที่เริ่มกินเค้กของเขาเสียๆ ไม่ค่อยนักที่พวกเธอจะได้อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวพร้อมหน้ากันอย่างนี้ ลินคอร์นคือลูกชายคนโตของฟรานเชสกา แต่เขาผิดแผกกับพี่น้อง ภายใต้มันและดวงตาสีรัตติกาลตามแบบฉบับของฟรานเชสกา เฟมีลรู้ว่ามันซุกซ่อนอะไรอยู่

ไม่ว่าใครจะมองอย่างไร ทั้งลิโอและเธอก็คิดว่า ดีแล้วที่ลินคอร์นเกิดเป็นเด็กธาดูไฟ เขาคือตัวแทนที่บอกว่า ปัญหาของดาโรก้าและเซวิน่าที่เรื้อรังมานานได้จบลงแล้ว เด็กคนนี้จะป็นชาวเซวีเรียนรุ่นใหม่ที่สามารถมีความสุขกับพลังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยไม่ต้องกังวลกับคำครหาหรือความเชื่อผิดๆ อีก แต่ถึงอย่างนั้น เฟมีลก็อดห่วงความรู้สึกของลูกไม่ได้

การเกิดมาแปลกแยกกับพี่น้อง ทำให้ลินคอร์นต้องเรียนรู้เพื่อยอมรับความต่างนั้น ท่ามกลางพี่น้องที่เป็นเด็กธาดูรัตติกาล เฟมีลกลัวลินคอร์นจะรู้สึกเป็นปมด้อย โชคดีที่ลินคอร์นไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น อย่างน้อยเขาก็แสดงออกเสมอว่าเขาภูมิใจในตัวเอง

เฟมีลรักรอยยิ้มของลูก เธอไม่อยากให้ลินคอร์นต้องมีชีวิตอย่างโดดเดี่ยว

เหมือนที่เธอเคยเป็น เธออยากให้เขามีความสุขและสนุกกับชีวิตเหมือนกับเธอตอนที่มาถึงเซวีน่าแรกๆ

“สนุกกับโรงเรียนให้มากๆ ลินค์ ที่นั่นเป็นสถานที่พิเศษสำหรับแม่ และคิดว่ามันจะเป็นสถานที่พิเศษของลูกเช่นกัน”

ลินคอร์นยิ้มกว้าง “ครับแม่”

ลินคอร์นเดินกลับเข้าห้องนอนในค่ำวันนั้นด้วยสีหน้ามีความสุข การอยู่ร่วมกับครอบครัวเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ แม่รักครอบครัว และให้ความสำคัญแก่นันมากที่สุด เขาเองก็เช่นกัน ดังนั้นเขาจึงยิ้มอยู่เสมอ

‘สนุกกับโรงเรียนให้มากๆ ลินค์’ เสียงแม่ดังก้องอยู่ในหัว

ลินคอร์นยิ้มกับคำพูดนั้น ขณะหันไปที่ประตูที่พี่สาวเปิดเข้ามา

“พี่ผมไปนะ” ลินคอร์นเอ่ย ขณะพายด์เดินเข้ามาหา

“พี่กลับไป...ที่นั่น” พายด์เอ่ยพลางนั่งที่ขอบเตียง มองน้องชายเปิดตู้เสื้อผ้า

“ผมได้ยืนยันว่าพี่จะทุพลง แล้วเป็นยังไงบ้างครับ เจอเพื่อนหรือเปล่า”

“เปล่า แต่เจอคนรู้จัก พี่เหนื่อยจังลินค์” พายด์เอ่ย พลางล้มตัวลงนอนบนเตียงน้องชาย ลินคอร์นมองพี่สาว แล้วเดินไปหุดมือพี่สาวให้ลุกขึ้นนั่ง

“อย่ามัวเศร้าว่าพี่พายด์ พี่คงไม่อยากให้แม่เป็นห่วงใช่ไหม”

พายด์พยักหน้า “คุณแม่เหมือนรู้เลยลินค์”

“งั้นพี่ก็ควรปรึกษาท่าน พี่ก็รู้ แม่จะรู้เสมอแหละว่าเราทำอะไร แต่ที่ไม่ถามเพราะอยากให้เราเล่าเอง”

พายด์นิ่ง “พี่รู้ แต่ขอเวลาพี่คิดสักหน่อยได้ไหม”

ลินคอร์นยิ้ม “พี่ไปบอกคุณแม่หน่อย ผมไม่เกี่ยวครับ”

พายด์มองน้องชายเดินเข้าห้องน้ำ แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้ง พลางหลับตาลง ก่อนจะหายไปจากเตียงนอนของน้องชาย เมื่อลินคอร์นเดินออกมาไม่เห็นพี่สาวก็ถอนหายใจ

“ตอนกลับมาจากที่นั่นคราวก่อนก็ทีหนึ่งแล้ว ซิมเซียว แต่ครั้งนี้จะซิมมากกว่าหรือเปล่าไม่รู้แฮะ” ลินคอร์นพึมพำ ขณะเหลือบเห็นกระดาดสีฟ้าใส

‘เปิดกล่องของขวัญหรือยัง ฉันว่านายต้องชอบ นีล’

ลินคอร์นหัวเราะ แล้วเดินไปที่กล่องของขวัญเพื่อน ซึ่งเป็นลูกแก้วเก็บของ
ที่เด็กเขวี่เรียนชอบนำมาทำเป็นกล่องใส่ของขวัญ เพราะราคาไม่แพง แต่เก็บของ
ได้หลายขนาด เขายังไม่ได้เปิดดูตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน

“เอาของใครก่อนดีละ ของนีลแล้วกัน”

เด็กหนุ่มบีเปิดลูกบอลสีน้ำเงินออกแล้วยิ้ม

“ลูกแก้วติดตามเธอ จะเอาไปติดตามใครเล่านีล” ลินคอร์นพูดกับตัวเอง
ขณะกำลูกแก้วหลายสิบลูกขึ้นมา ก่อนจะเห็นกระดาดไนต์ที่อยู่ใต้สุดจึงหยิบขึ้น
มาอ่าน

“...เอาไว้ตามสาว หึๆ พุดถึงตัวเองอยู่หรือไงนีล” ลินคอร์นส่ายหน้า แล้ว
ละมือไปที่ลูกบอลสีแดงของทีน่า เมื่อบีเปิดออกมาก็ต้องหัวเราะดังๆ

“กระดาดสอดแนม อะไรจะใจตรงกันขนาดนั้น” ลินคอร์นบอกตัวเอง พลัง
นำกระดาดนั้นออกมาพบเป็นนกแล้วเหวี่ยงออกไป นกกระดาดก็กลายเป็นนก
ตัวน้อยบินอูกรอบตัวลินคอร์น เด็กหนุ่มยื่นนิ้วไปให้มันบินมาเกาะ ทันทีที่ขานก
แต่นิ้วมือเขา มันก็กลายเป็นนกกระดาดเหมือนเดิม

ลินคอร์นส่ายหน้าที่เกลียดด้วยรอยยิ้ม แล้วก้มมองไนต์ที่อยู่ในลูกบอล
ของทีน่า

“ถ้ารักกันจริง ครั้งหน้าเอากระดาดนี้ไปสอดแนมนายนีลให้หน่อย...ล้อเล่น
จะ สุขสันต์วันเกิดนะ ป.ล. ถ้าได้จริงก็ดีนะ หิน”

ลินคอร์นนำกระดาดกับลูกแก้วกลับไปใส่ในลูกบอลเดิมของมัน ก่อนจะ
หยิบลูกบอลสีเหลืองออกมามองอย่างสงสัย ก่อนจะบีเปิด

กลิ่นหอมของดอกไม้พุ่งออกมาก่อน ตามด้วยช่อดอกไม้ทรงกลมที่จัด
อย่างน่ารักในแจกันใส่ทรงสูง ลินคอร์นมองช่อดอกไม้นั้น แล้วนำมันออกมาวาง

“พิการี¹⁰ ภาษาดอกไม้แปลว่า ความสุข ส่วนเวนเดอร์¹¹ แปลว่า การ
เริ่มต้นที่ดี เป็นคนประหลาดจริงๆ ด้วย” ลินคอร์นมองแจกันดอกไม้อยู่สักพักก็
ยกมันขึ้น พลังมองไปรอบห้อง มองไปมองมาที่หาที่ที่ควรวางแจกันไม่ได้สักที่

“เอาไว้ตรงนี้แล้วกัน” เด็กหนุ่มบอกตัวเองอย่างนั้น แล้ววางแจกันไว้ที่โต๊ะ

ข้างหัวเตียง ก่อนจะล้มตัวลง นอนนิ่งมองเพดานเตียงอยู่สักพัก ก็หันไปมองแจกันดอกไม้

“ลิล่า ซีซานีน เฮอร์ จะเป็นคนยังไงนะ”

อาคิรา ซีซานีน เดินออกจากที่ประชุมของสภาซีชาร์อย่างเหนื่อยอ่อน เธอเดินกลับห้องทำงาน ทั้งตัวลงบนเก้าอี้แล้วหลับตาลง ไม่นานก็ได้ยินเสียงประตูเปิด และรู้สึกถึงสัมผัสมือที่อ่อนโยนของคนเพียงคนเดียวที่เข้ามาในนี้ได้

“ฟราเซล” อาคิราเรียกเบาๆ พลังลืมหูลืมตามอง

“อย่าคิดมากสิ ทุกอย่างมีทิศทางของมันเอง” ราเซล มินเตอร์ เอ่ยพลาถิงกรรยามากอดปलอบ

“พวกเขาก็รู้ว่าการทำแบบนี้มันผิด ฉันไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์อย่างตอนฉันต้องสู้กับพีเพิลอีกแล้วล่ะ เซวิน่าของเราไม่จำเป็นต้องทะเลาะกันในเรื่องนั้น”

“เพราะโลกนี้มีคนอยู่หลายแบบ เราไม่สามารถบังคับความคิดใครได้ เขาคิดว่าเขาทำถูก เขาก็คิดว่าเราถูก แต่สุดท้ายโลกจะตัดสินเองว่า ใครกันแน่ที่ถูก แม้จะใช้เวลานานกว่าชีวิตเรา นั่นคือเซวิน่าของพวกเรา” ราเซลเอ่ย

อาคิราพยักหน้า “ฉันก็หวังอย่างนั้น รัฐบาลล้าของเราใช้กำลังในการตัดสินความเป็นใหญ่ก็จริง แต่ขั้นตอนการประลองต้องเที่ยงตรงและเสมอภาค ฉันไม่เข้าใจ ว่าทำไมสภาซีชาร์จะต้องบีบให้ฉันตัดสินคดีเด็กคนนั้น พวกเขาถือว่าเราทำได้ ทั้งที่รู้ผลอยู่แล้วก็ยังไม่...เฮ้อ! ช่างเถอะละ ช่อเรียกร้องของเขาตกไปแล้ว ฉันแค่เครียดเพราะกลัวว่าจะมีใครทำอะไรให้เด็กคนนั้นไม่สบายใจเท่านั้น”

ราเซลยิ้ม “พีเชื่อนั่นในเซวิน่าละ อาคิราไม่เชื่อเธอ”

อาคิรามองรอยยิ้มของสามีแล้วตอบกลับว่า “ฉันเชื่อก่ะ”

¹⁰ พิกาเรีย ดอกไม้สีเหลืองอ่อน ลักษณะดอกคล้ายดอกคาร์เนชั่น แต่ดอกเล็กกว่า มีกลิ่นหอม ภาษาดอกไม้แปลว่า ความสุข

¹¹ แวนเดอร์วาล์ ดอกไม้ขนาดเล็ก รูปดอกเป็นเม็ดกลมๆ เหมือนไข่มุก มักใช้จัดคู่กับดอกไม้ที่มีกลิ่นแรง เพื่อปรับให้กลิ่นของช่อละมุนละไมขึ้น ภาษาดอกไม้ แปลว่า การเริ่มต้นที่ดี

รอยยิ้มของราเชลกว้างขึ้น “ฟีก์เชื่อ เซวิน่าไม่ใช่โลกที่กำจัดคนเลวจนสิ้นซาก แต่พวกเราสร้างโลกที่สามารถควบคุมคนพวกนั้นได้ ดังนั้นการปวดหัวกับคนพวกนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น และท้ายที่สุด แม้พวกเขาจะไม่พอใจอย่างไร พวกเขาก็ต้องยอมรับผลลัพธ์ของมัน แล้วเลือกทำในสิ่งที่ดีที่สุดในแง่เซวิน่า...โลกที่หายาของพวกเขามีชีวิตอยู่”

“เหมือนตอนที่ยอมรับฟีเฟมิลี่ให้เป็นเจ้าวิหคไฟ”

ราเชลพยักหน้า พลังพูดเปลี่ยนเรื่องราว “รู้สึกว่าคุณคนกลางของฟีเฟมิลี่เข้าโรงเรียนเวทพร้อมเด็กคนนั้นด้วยนะ ถ้าพวกเขาเป็นเพื่อนกันได้จะดีมาก”

อาคิร่ายิ้ม “ฟิคัดหวังอะไรคะ”

ราเชลส่ายหน้า “แค่คาดหวังให้เขาเป็นเพื่อนกัน จอมเวทอัคคีแม้จะชอบฉายเดี่ยว แต่การมีพรรคพวกก็ช่วยอะไรได้เยอะทีเดียว”

5

คุณสมบัติ

‘เด็กคนนั้นไม่คู่ควร!’

เฮือก! ลีลาสะดุ้งตื่นและผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียงในสภาพเหงื่อชุ่มกาย เด็กสาวหายใจแรงขณะกวาดสายตาไปรอบห้องอย่างหวาดระแวง แล้วถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อพบว่าทั้งหมดก็แค่ฝันไป

“อืม” ที่น่าพลิกตัวพลางดึงผ้าห่มขึ้นคลุมหน้า

“ตีสาม ตื่นมาทำไมไม่รู้” ลีลาพึมพำแล้วล้มตัวลงนอนต่อ แต่ก็ข่มตาให้หลับไม่ลง เด็กสาวนอนพลิกตัวไปมาลึกลับจึงเปลี่ยนใจลุกจากเตียง แล้วเดินไปเปิดกระเป๋าสะพายใบเก่ง หยิบซองเอกสารออกมา

พีบ! ดวงไฟดวงน้อยปรากฏขึ้นเหนือช่องกระดาษ เด็กสาวเปิดซอง ดึงเอกสารที่เธออ่านทวนซ้ำๆ มาหลายครั้งแล้วตั้งแต่ซื้อมันมา

‘ใบสมัครสอบ SEVENA SORCERY SCHOOL’

ลีลาไล่สายตาไปตามตัวอักษรในเอกสารแล้วถอนหายใจ เด็กสาวไฝฝืนเหมือนกับเด็กเซวีเรียนทุกคน ว่าอยากเข้าไปเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ คุณพ่อบอกว่าที่นั่นจะทำให้เธอรู้ว่า ความรักของชาวเซวีเรียนที่มีต่อโลกใบนี้เป็นอย่างไร

ลิล่าเองก็อยากสัมผัสกับสิ่งที่คุณพ่อพูด แต่ทั้งที่เป็นอย่างนั้น เธอก็ยังกลัว...กลัว
สอบไม่ผ่าน

หลายเดือนก่อน

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! ลิล่าเคาะประตูห้องทำงานของ บาบารเอล เคียส
สองสามที่เป็นเชิงขออนุญาต แล้วเปิดเข้าไป

“คุณพ่อให้หาหนูหรรระคะ”

“จ๊ะ มานี่สิ ลิล่า”

ลิล่าเดินมานั่งบนตักของชายชรา บาบารเอลยกมือขึ้นลูบหัวลูกสาวบุญธรรม
เบาๆ แล้วเอ่ยว่า

“พ่อได้ยินมาว่า หนูไม่เข้าชั้นเรียนฝึกการต่อสู้สำหรับผู้ถือสาส์นแห่งไฟ
อีกแล้ว”

ลิล่าเฝ้มปาก ก้มหน้างุดเหมือนเด็กที่ทำผิดแล้วโดนตำหนิ “หนูขอโทษค่ะ”

بابารเอลส่ายหน้า “ไม่เป็นไร นั่นไม่ถือเป็นความผิด ก็แค่พรีคลาส¹² ไม่ใช่
ชั้นเรียนที่จำเป็นต้องเข้า พ่อแค่อยากให้คุณได้เจอเพื่อนบ้าง”

ลิล่าเงยหน้ามองผู้เป็นพ่อ แล้วตอบเหมือนกับป้อนว่า “พวกเขาไม่เห็นหนู
เป็นเพื่อนเลยนี่คะ”

بابารเอลยิ้ม ลูกสาวตัวน้อยของเขาค่อนข้างเชื่อฟัง จนเกือบถึงขั้นว่านอน
สอนง่ายเสียด้วยซ้ำ และเขาก็คงเป็นพ่อที่ไม่ดืมนักที่อยากให้คุณเขาแต่ใจบ้าง ลิล่า
เป็นเด็กเงียบขรึมและมีเหตุผลเกินกว่าจะเป็นเด็กสายเลือดซีซานิน โดยทั่วไป
สำหรับเด็กที่มีสายเลือดนี้ บางครั้งการทำตามสัญญาอาจเป็นเรื่องดีกว่าการ
หาเหตุผล แต่นั่นแหละนะ อาจเป็นความผิดของเขาที่เลี้ยงเด็กคนนี้มาอย่างนี้

“ลูกรู้ได้ยังไง”

“หนูไม่เก่ง ทำอะไรก็เอะอะซัดหุซัดตาไปหมด พวกเขาภิเลยโมโหหนูนะ

¹² พรีคลาส ชั้นเรียนอัศวินเวทสำหรับทายาทซีซานินผู้ได้รับสาส์นแห่งไฟ มีสอนตั้งแต่อัศวิน
เวทขั้นพื้นฐานไปจนถึงเวทขั้นสูง และมนตรา ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติและพลังของผู้ถือสาส์น

ค่ะ” ลีลาตอบ

บาฟาเรลยกมือขึ้นลูบหัวปlopใจลูกสาว “พวกเขายังเด็ก เด็กธาตุไฟทุกคนก็หงุดหงิดอยู่แล้ว แต่พวกเขาไม่ใช่เด็กไม่ดีใช่ไหม”

ลีลาทำท่าจะเถียง แต่ก็เปลี่ยนเป็นตอบรับสั้นๆ เสียงอ่อย “ค่ะ”

“พวกเขาก็แค่อยากให้คุณพิสูจน์ตัวเอง ซึ่งเป็นความคิดของจอมเวทย์อ็คคีโดยทั่วไปแหละ”

ลีลาก้มหน้าเสียบ บาฟาเรลลอบถอนหายใจ เขารู้ว่าไม่ควรเร่งรัดลูกสาวจนเกินไป เพราะลีลามีความทรงจำที่ไม่ดีในวัยเด็ก เธอจึงไวต่อความไม่พอใจของคนอื่น ฉะนั้นหากเป็นไปได้ เธอจะหลีกเลี่ยงการกระทำทุกอย่าง ที่อาจทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ เลยทำให้เด็กธาตุไฟส่วนใหญ่ที่มีอุปนิสัยโผงผางและตรงไปตรงมาไม่ค่อยพอใจเธอหรอก เพราะคิดว่ำนั่นคือ การไม่ให้เกียรติกัน

การพิสูจน์ตัวเองถือเป็นการให้เกียรติกันและกัน เด็กธาตุไฟโดยเฉพาะเด็กสายเลือดซีซานั้นเข้าใจธรรมชาติของสายเลือดนี้ดี แต่ลีลาไม่ ลีลาจึงไม่ได้รับการยอมรับ ยิ่งคนรอบข้างหงุดหงิดใส่เธอมากขึ้น ลีลาก็ยิ่งถอยห่างและหลีกเลี่ยงจากพวกเขายิ่งขึ้น

“ปีนี้ลูกอายุครบสิบห้าปีแล้ว ต้องเตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนเวทแห่งเซวิน่าได้แล้วสิ” บาฟาเรลเปลี่ยนเรื่อง อยากให้ลูกสาวผ่อนคลายจากความเครียดในเรื่องเดิม แต่กลับกลายเป็นว่าลีลาทำหน้าซีมมากกว่าเดิม

“หนู...หนูจะสอบผ่านหรอกค่ะคุณพ่อ”

ชายชราเลิกคิ้ว “ทำไมลูกถึงคิดอย่างนั้นล่ะ หนูมีคุณสมบัติครบถ้วนนะ”

ลีลาสำหน้า “ไม่หรอกค่ะ ในพรีคลาสหนูเรียนรู้ได้ช้าที่สุดเลย แล้วหนูจะสอบผ่านหรอกคะ หนูอาจไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นนักเรียนของโรงเรียนนี้ก็ได้ค่ะ”

บาฟาเรลกอดลูกสาว พลงโยกตัวไปมาอย่างปlopโยน “มีหรือไม่มี ไม่ได้อยู่ที่คนอื่น แต่อยู่ที่ตัวหนูเองว่า จะทำให้ตัวเองมีคุณสมบัติอย่างที่คุณอยากให้เป็นหรือเปล่าต่างหาก”

“หนูหรอกค่ะ”

“ใช่จ๊ะ หนูเท่านั้นที่มีสิทธิ์ตัดสินว่า ตัวเองควรเป็นหรือไม่เป็นอะไร และมี

คุณสมบัติเหมาะสมหรือเปล่า เข้าใจไหม ลีลา”

‘...เข้าใจไหม ลีลา’

“หนูไม่เข้าใจเลยคะ คุณพ่อ แต่หนูก็มาที่นี่แล้ว” ลีลาพึมพำกับใบสมัคร สอบ ถอนหายใจยาวพลงเก็บใบสมัครไว้ที่เดิม เด็กสาวลุกขึ้นบิดขี้เกียจแล้วเดินออกไปที่ระเบียง

สายลมเย็นพัดพากลิ่นหอมของดอกไม้ที่ลอยใต้ตามกำแพงบ้านของที่นี่ ทำให้เด็กสาวสดชื่นขึ้น ลีลาหลับตาแล้วผายมือออก ดึงดูดดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอม นั้นให้หลุดจากต้นแล้วลอยมาอยู่ในมือ เธอปล่อยให้จิตผ่องคลายไหลไปตามสายลม แล้วสายพลักร้อนก็ไหลผ่านจากหัวใจไปยังสองมือ ที่เธอรับรู้ได้ว่ามีไออุ่น พวยพุ่งออกมา จากนั้นก็ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ที่มีไฟลุกไหม้อยู่

“ทำได้แล้ว” ลีลาพึมพำลงลิ้มตามองอย่างดีใจ ดวงตาของเธอจ้องดวงไฟสีเขียวอ่อนโอบล้อมดอกไม้บนฝ่ามือ ซึ่งยังคงสภาพความสดได้เหมือนตอนอยู่บนต้น แต่กลับส่งกลิ่นหอมได้มากกว่า

“ทำได้แล้ว...อะ อย่างนะ โธ~”

พี่ว! เปลวไฟแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเพลิง มันเผาไหม้ดอกไม้เป็นผุยผง แล้วมอดดับไป ลีลามองสิ่งที่เกิดขึ้นบนฝ่ามือ ถอนหายใจยาวอย่างหนักใจ ถ้าอยากสอบผ่าน ก็ต้องฝึกทำให้ได้นานพอ ขึ้นไปปล่อยให้เป็นอย่างนี้ได้สอบตกกันบ้างละ

“หรือเราควรมองหาโรงเรียนอื่นสำรองเผื่อไว้ด้วยดี เอ้อ! ถ้าสอบไม่ผ่าน คุณพ่อได้อายเขาตายเลย” ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด แทนที่จะมีกำลังใจดีขึ้น กลับต้องนั่งทุกข์ใจอย่างเก่า กว่าลีลาจะรู้ตัว เช้าแห่งวันสอบก็มาเยือนชีวิตที่ยังสับสนไม่เลิกของเธอ

ลานพอนเทียนเต็มไปด้วยผู้คน ลีลากับที่น้ามาถึงโรงเรียนก่อนเวลาหลายชั่วโมง พวกเขาจำเป็นต้องเดินเท้าเข้ามาที่โรงเรียน เพราะมีรถลากของผู้ปกครองที่มาส่งลูกหลานจอดแออัดกันทั้งบนถนนและบนฟ้า

“จับมือฉันไว้แน่นๆ เลยลิล เดี่ยวพลัดหลงกัน เราต้องไปยื่นใบสมัครให้

ต่อกัน ถึงจะได้ป้ายหมายเลขผู้เข้าสอบติดกัน เข้าใจไหม” ที่น่าบอก พลางพาลิล่าเดินชอกแซกไล่เลาะไปจนถึงบริเวณใกล้ๆ ประตูทางเข้าหอประชุม

“อ้าว อีตานีลก็มาแต่เช้าเหมือนกันนี่” ที่น่าพึมพำเมื่อเหลือบเห็นเพื่อนพลางเร่งฝีเท้าไปให้ทันเด็กหนุ่มร่างสูง เจ้าของเส้นผมสีเงินพลั่วไสวยาวประบ่า ที่เดินอยู่ด้านหน้า

“นิล!” ที่น่าตะโกนเรียก พร้อมกับกระโดดขึ้นชี้หลังเด็กหนุ่มคนนั้นได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ จนลิล่าเกือบหลุดหัวดิร้อง เพราะกลัวเด็กหนุ่มตัวโตที่ไม่ได้เตรียมตัวจะตั้งรับไม่ทัน และอาจหน้าคะมำจูบพื้นนะสิ แต่ก็ไม่ล้มดังคาด

นิล เอนเซล ล็อกมือที่ข้อพับขาทั้งสองข้างของที่น่าได้อย่างพอดีบพอดิราวกับเขาเป็นคนเรียกร้องให้ที่นากระโดดขึ้นมาชี้หลังเอง ใบหน้าขาวราวหิมะของว่าที่เจ้าผู้ครองรัฐวินด์โคลโลงเยยขึ้นเล็กน้อย เพราะวงแขนของเด็กสาวจอมแก่นแล้วหัวเราะจนใบหน้าสว่างไสว

“ไ้ ทิน กลัวไม่เป็นจุดเด่นหรือไ้”

ลิล่าแอบพยักหน้าเห็นคล้อยตาม เพราะเด็กทุกคนทั้งหญิงและชายต่างหันมามองทั้งคู่ ที่น้ามองรอบด้าน แล้วหันไปมองนิลตาโต พลางกระซิบกระซาบกันสองคน แล้วทั้งคู่ก็พากันหัวเราะร่วน ขณะเด็กหนุ่มยกนิ้วโป้งให้ที่น่าย่างขบใจ ซึ่งลิล่าคิดว่าที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะพวกเขาคิดว่า ที่นาคือเด็กผู้ชายมากกว่า

ที่น่ายกมือชี้หัวเพื่อนสนิท แล้วยอมลงจากหลังเพื่อน พลางพูดด้วยสีหน้าภูมิใจว่า

“เป็นจุดเด่นแล้วไ้ ดิจะตาย”

นิลยิ้มจนดวงตาสีน้ำทะเลเปล่งประกาย พลางหันมาสบตาลิล่า

“หวัดดี เพื่อนใหม่เธอ” นิลหันไปถามที่นา

ที่นาเดินมาคล่องแคล่วลิล่า แล้วแนะนำว่า “ใช่ นีลลิล่า ลิล่า ซีซานีน ส่วนอีตาโย่งนี่ก็คือ นิลที่ฉันพูดถึงไ้จะ”

ลิล่าพยายามฉีกยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยคุ้นนัก “ลิล่าจะ เรียกนิลเหมือนทินก็ได้”

นิลยกมูมปากขึ้น “ฉัน นีล เอนเซล เรียกนิลก็ได้ เธอคือลูกบุญธรรมของ

ท่านบาฟาเรลใช้หรือเปล่า”

ลิล่าตาโต แล้วพยักหน้า “จ๊ะ เธอ...เอ่อ นายรู้ได้ยังไง”

นี่ลึกลับเหมือนเป็นเรื่องราวธรรมดา ก่อนจะยกมือทักใคร่คนอื่นที่เดินมาทางด้านหลังลิล่า

“เฮ้! ลินค์ นายมาสายนะ ไหนว่าจะมาแต่เช้าไง”

ลิล่าเดินไปยืนคุยกับทีน่า ขณะหันไปมองผู้มาใหม่ ลินคอร์น ฟรานเชสกา เป็นคนดังโดยไม่ต้องมีคำอธิบายอย่างที่ทีน่าบอก เพียงแค่ปรากฏตัว คนรอบข้างก็หันมามองเขาเป็นตาเดียว

“พอดีเล่นกับน้องชายเพลินไปหน่อยเลยมาสาย ด้านนอกรถเยอะมาก อเรย์เลยต้องบินมา บ่นหงุดหงิดเชียวว่า เป็นเหมือนกันทั้งแม่ทั้งลูก อะไรก็ไม่รู้” ลินคอร์นตอบขณะเดินเข้ามารวมกลุ่ม

“หวัดดี ทีน่า ลิล เตรียมตัวกันมาพร้อมแล้วสิ”

“แน่นอน” ทีน่าตอบเสียงใส ส่วนลิล่าหน้าซีดลงนิดหน่อย แต่เพื่อรักษามารยาท เธอจึงพยักหน้าแบบแแกนๆ

“แล้วงานพิเศษของนายเป็นไง ที่หายหน้าไปหลายวันนะ เห็นว่าท่านเจ้าให้ทดลองงานไม่ใช่หรือ” ลินคอร์นถามเพื่อนสนิท

“อืม กิตติ แต่มีเรื่องที่ยังทำไม่ได้เยอะ คุณพ่อคงไม่อยากให้เหลิงแหละ พวกเราจะต้องเรียนรู้อีกมาก”

ลินคอร์นพยักหน้า แล้วเหลือบมองนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนังหอประชุม พลางพูดว่า “อีกตั้งนานกว่าจะสิบโมง ไปหาขนมกินกันดีกว่า”

“เยี่ยม ไปกัน” ทีน่าเห็นด้วย แล้วเด็กหนุ่มสองคนก็เดินนำ ทีน่าลากลิล่าตามพวกเขาไปติดๆ

ลิล่าไม่อยากไปด้วยเท่าไร เธออยากอยู่คนเดียวเงียบๆ เพื่อทำสมาธิ แต่พอทีน่าหันมามักกว่าง แล้วเริ่มเล่าว่า ขนมในตู้ม้านขนมของโรงเรียนแห่งนี้อร่อยอย่างไร ลิล่าก็พูดไม่ออก ปล่อยให้เพื่อนลากถูสู่ถึงไปด้วย

‘แม้จะอยากอยู่เงียบๆ แต่ถ้าอยู่กับคนพวกนี้ ก็คงทำไม่ได้แล้วละมัง’

“ไม่กินเหรอ” ลินคอร์นถาม เมื่อเห็นลิล่ายืนถือแครปสิบรสไว้เฉยๆ ระหว่างรอที่นำกับนี่ลเดินไปซื้อน้ำมาให้

ลิล่าก็มองขนมในมือแล้วรีบอ้าปากงับ เคี้ยวๆ แล้วกลืน “กินจะ อร่อย เนะะ”

ลินคอร์นมองหน้าลิล่านิ่ง

“มีอะไรติดหน้าฉันเหรอ หรือว่าครีม...”

“ไม่มีเหรออ แค่ว่าเธออาจกำลังตื่นตื้นตันหรือเปล่า”

ลิล่ายิ้มจืด “ก็มีบ้างนะ นายไม่เป็นเหรอ”

ลินคอร์นส่ายหน้า

“ดีจัง” เด็กสาวเอ่ยอย่างนึกอิจฉา ก่อนลินคอร์นจะถามต่อ ก็มีเด็กสาวกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาวิ่งไล่ลิล่าให้หันไปหา

“คุณลิล่าจริงๆ ด้วย มาสอบกับเขาด้วยเหรอคะ” เสียงหวานของคนพูด เหมือนจะเอื้ออาทร แต่กิริยากระซอกไหลและท่าทางคุกคามของกลุ่มคนที่เข้ามา ล้อมประชิดลิล่าที่ตัวเล็กกว่าไว้ ทำให้ลินคอร์นเลิกคิ้ว

“จ๊ะ” ลิล่าตอบพลางก็หันมองปลายเท้าตัวเอง

เด็กสาวอีกคนทางซ้ายมือของคนหัก พุดแทรกเสียงซิงซัง

“เงยหน้าขึ้นสิคะ คุณลิล่า เอาแต่ก้มหน้าอย่างนี้มาตั้งแต่อยู่ในชั้นเรียน ฟรีคลาสแล้ว ยังไม่ปรับปรุงตัวอีก ถ้าตอนอยู่บนเวทีการสอบยังขึ้นเอาแต่ก้มหน้าอย่างนี้ละก็ เด็กจากบาซิลล่าอย่างพวกเราคงได้อับอายขายหน้าเขากันหมดเลยล่ะคะ ว่าแต่ผู้ถือสาส์นแห่งไฟก็ยังสอบตกได้”

ลิล่ายังคงก้มหน้านิ่งไม่ตอบโต้ จนลินคอร์นต้องเอ่ยว่า

“พวกเธอก็มาจากบาซิลล่าจ้ะเหรอ”

เด็กสาวทั้งกลุ่มหันมามองลินคอร์น แล้วเด็กสาวผู้นำกลุ่มก็ส่งยิ้มไม่ตรีให้ พลางตอบว่า “จ๊ะ จำฉันได้ไหมจ๊ะ”

ลินคอร์นสบตาเด็กสาวเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อน แล้วพยักหน้า

¹³ ปรากรที่เป็นศูนย์รวมการศึกษา กฎหมาย และการปกครองของรัฐบาซิลล่า

“เราน่าจะเคยเจอกัน...ที่ไหนนะ ปราการพีเรน¹³ หรือเปล่า เธอคือ...”

“มีเดลา ซีซานิน จ๊ะ ฉันเป็นหลานสาวของท่านเจ้าอาคิร่า”

ลินคอร์นพยักหน้า “อ้อ จำได้แล้ว ขอโทษที่จำเธอไม่ได้นะ เธอเป็นเพื่อนกับลิลเธอ”

“ลิล? อ้อ หมายถึงคุณลิล่านะเธอ จ๊ะ เรารู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ใช่มั้ยจ๊ะ”

ลิล่าพยักหน้า แล้วก็ต้องตกใจเมื่อลินคอร์นเดินมาด้านหลังเธอออกจากวงล้อมของเพื่อนสมัยเด็ก พลังพูดกับกลุ่มเด็กสาวทั้งหมดว่า

“ฉันก็ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะ หวังว่าพวกเราคงได้เป็นเพื่อนกัน ไปเถอะลิลทีนกับนีลรออยู่ที่ร้านน้ำแล้ว”

“จะ...จะ ไปก่อนนะ” ลิล่าหันมาก้มศีรษะให้เด็กสาวทั้งหมดเล็กน้อย แล้วเดินตามลินคอร์นไปอย่างงุนงง

“พวกเธอไม่ถูกกันหรือ” ลินคอร์นถามเมื่อทั้งคู่เดินห่างออกมา

“เปล่าจ๊ะ แต่ดูเหมือนฉันจะเป็นตัวทำให้คนอื่นหงุดหงิด”

ลินคอร์นหันไปมองคนที่ยกแคร่ขึ้นมากินแบบแกล้งๆ “ก็พอเข้าใจอยู่”

ลิล่าหันไปมองคนพูดตาค้าง ลินคอร์นจึงนึกยิ้มกว้าง “ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้คนที่ไม่เคารพตัวเองหรอก ลิล เธอนะ ต้องให้โอกาสตัวเองให้มากกว่านั้น”

“จ๊ะ?” ลิล่าทำเสียงสูง ขณะที่ลินคอร์นอ้าปากกับแคร่คำสุดท้าย เขาเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อยแล้วตอบว่า

“คนที่เคารพตัวเองเท่านั้นถึงจะได้รับความเคารพจากผู้อื่น เธอจะคิดอยู่ตลอดเวลาเลยละสิ ว่าตัวเองขาดคุณสมบัติ หรือต่ำต้อยกว่าที่จะเป็นเพื่อนกับใครสักคน”

ลิล่าถอนหายใจเอือกใหญ่ แต่ก็ยังพยักหน้ายอมรับอยู่ดี ลินคอร์นจึงพูดต่อ “เด็กพวกนั้นถึงเขาจะพูดจาไม่ดีเท่าไร แต่ถ้าเขาไม่ยอมได้เธอเป็นเพื่อน เขาคงไม่เข้ามาทักทายเธอหรอก”

ลิล่าส่ายหน้า “คนที่มีแต่คนรักอย่างลิลก็ไม่ใช่หรอก”

ลินคอร์นชะงักทำเล็กน้อยกับคำพูดนั้น ก่อนจะยิ้มกว้างกว่าเดิม แล้วพูด

ลอยๆ ว่า

“มีแต่คนที่ไม่รักตัวเองเท่านั้นที่มองไม่เห็นความรักของคนอื่น เอาเถอะ อีกหน่อยเธอก็จะเข้าใจเอง...เฮ้! ทิน นีล ทางนี้”

ลิล่ามองแผ่นหลังของเพื่อนใหม่ที่แสนสุดยอทั้งสามคนอย่างไม่เข้าใจ โชคชะตาอะไรก็ตามที่นำพาเธอมาพบกับคนทั้งสาม อาจกำลังพาเธอไปยังโลกที่เธอไม่เคยเห็น และความรู้สึกใหม่ๆ ที่เธอไม่เคยสัมผัส เธอควรก้าวออกไปยืนรวมอยู่กับพวกเขาไหม และมีคุณสมบัติเหมาะสมแล้วหรือเปล่า นั่นเป็นคำถามที่ลิล่ายังไม่รู้คำตอบ แต่ไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้เธอก้าวมายืนอยู่ตรงหน้าพวกเขาแล้ว ด้วยความรู้สึกกลัวๆ กลัวๆ ก่อนจะคิดคำตอบของคำถามนั้นได้เสียอีก เสียวินาทีนี้เองที่ลิล่าเพิ่งจะเข้าใจคำพูดของคุณพ่อขึ้นมาติดหน่อย

‘...หนูเท่านั้นที่มีสิทธิ์ตัดสินว่าตัวเองควรเป็นหรือไม่เป็นอะไร และมีคุณสมบัติเหมาะสมหรือเปล่า เข้าใจไหม’

‘ค่ะ คุณพ่อ’